

TÓTH JÁNOS
/Janus/

A PERC PARTJÁN

Válogatott versek

MEZŐCSÁT

2009

© Tóth János

**A kötetben szereplő verseket szerzői jog védi,
bármilyen célú felhasználásuk csak a szerző
engedélyével történhet!**

Borítók:
Csótka Lajosné Földi Terézia

Korrektúra:
Fekete Sándor

Szerkesztés, tördelés:
Tóth János

Nyomda:
[www.konyvmuhely. hu](http://www.konyvmuhely.hu)

További információk a szerzőről:
www.janusvers.gportal.hu

A TERMÉSZET

***„...Mert nekem kincsek ők, lélegző eleven
gyémántok,
Köztük nőttem fel, lényük lelke ruhájában szövet.”***

Csótka Lajosné: Napraforgók

Hársfa /Hús év után/

Az úton merengve ballagok cipőmön út pora
Orromban virágzó hárs illata a régi cimbora.
Gyermeki időmben, de sokat futott velem
Én a szél karjában ő ziháló lélegzetemen.

Megállok. Az erdő szélén fiatal bokor, bodza
A kedves hársfám legújabb apró szomszédja.
Az idő, mint könyvelő ide is rávéste jelét,
Magasra emelte a fa ágát, virágát, levelét.

Örök jegyben járnak a fák, s a rohanva járó idő
Évről-évre gyűrűt hoz, mint tehetős hű szerető.
Amint látom, mindjárt eljön az aranylakodalom,
Legalább is úgy érzem, ahogy a törzset átkarolom.

Arcomat vigyázva a kéreghez odahajtom lassan,
Hogy az albérlő kis mohát nehogy háborgassam.
Ujjaim simogatják a törzs érdes nagy repedéseit,
Szívem édes borzongás között emléikkel telik.

Ölelem derekát, szívem a törzsön hevesen dobog,
a mohán, mint harmat könnycseppem felragyog.
Szégyen! Mondanák, ha látnák a hulló férfi könnyet,
De tehetetlen a szem, mert benn a lélekben születnek!

Közeleg az alkony lábam az út nyugodt porába lép,
Csak lelkemben kavarg a sok színes emlék.
Elindulok, hársfa illata ölel, hangtalanul lépkedek,
A fa lelkembe véste magát, mint örök gyönyörű jelet!

Nomád

Végtelenbe hajló fűtengerbe vágyom
hol gyémánt harmatot szór a bakfis hajnal,
szél csókol nyakamba csalános illattal
s a Nap ölel át, ha hús ajkától fázom.

Fekete musztáng hátára álmodom magam
ki az éjből száguld a hajnalba velem,
hol gyönyörű az ég akár a szerelem,
bíbor láthatárba olvad ámuló szavam.

Pacsirta dalát kínálja muzsikának
a derű palástját viselő friss reggel,
s rá egy víg tücsök ciripelve felesel,
hol az élet nyelvet ölt a zord halálnak.

Füves sík, ez lelkem legszentebb helye
itt barangol otthon, mint egykor a nomád
ki érti a bíbicet, s mit suttog a nád,
kinek, mint anyja haja olyan a puszta füve.

A hársfán túl

Lépkedem, talpam monoton pecsét
Az úton hagyja létem egyszerű jelét.
Mintát rajzol, üzen, hogy itt jártam
Hosszú évek multán haza találtam.

Haza jöttem fájdalmas a régi táj
Lelkemben az érzés sikoltó sirály.
A régi házat szemem hiába kutatja,
Mint sírhalom helyét domb mutatja.

Nincs már eresz s alatta fecske lak
Nem kacsint búcsút az ablakon a nap.
Nincsenek falakig érő gyermeki álmaim,
Csak gazos domb, s rajta remegő lábaim.

Eltűnt a nyáj, a kos, a kolomp hangja,
Nincs már puli sem, hogy visszahozza.
A pásztor sem faragja pipázón új sípját,
S nem törli homlokába kopott inge ujját.

Csak a fűzfa áll ott, a földes út mentén
Szomorú, mint régen árnyéka egy lepkén.
Pitypang virágán szárnyát nyitja-zárja
Felröppen riadtan, s én indulok utána.

Fehéren vakító, apró fekete pöttyös szárnya
Ide ül, oda száll, s szemem sehol sem találja.
Továtűnt, belőle egy kép lelkemben maradt,
S szemem a távolban zöldellő legelőre tapadt.

Megálllok, ruhámba bogáncs kapaszkodik,
Az égen bóbis jajong, leszáll, sopánkodik.
Mutatja, hogy gyenge s törött a szárnya,
Menjek gyorsan fogjam el, siessek utána.

De hiába hív, e darabot ismerem már régen,
Ő a pusztában a legnagyobb élethű színészem.
Mert amit játszik az egy igazi nagy dráma,
Engem jobbra hív, mert balra van kicsi fiókája.

De megnyugtatom, mégis csak utána megyek
A kis csatorna partján majd megpihenhetek.
Messziről látom nádas, dimbes-dombos partját,
A szél orromra köti az iszapos víz finom illatát.

Béka kórus fogad, szitakötő röppenve táncol,
Hínár lebeg a vízen s szememen ködös fátyol.
Üldögelek a parton, idézem a régi szép nyarat,
Mikor lubickoltam s bámultam a fürge halakat.

Árnyék nyúlik nagyra, s én félek, hogy elszakad,
Mellém ül az est, az idő, hogy mennyire szalad?
Vadkacsák írnak nagy V betűt a nyugodt vízre,
Majd aludni térnek a lándzsás gyékény tövébe.

Tücsök ciripel, bújik a hold, szöknek a színek,
Hárs illata ölel, jókedvűen a hazafelé megyek.
Emlékeket szedtem, s lelkembe gyömöszölöm,
Arcomon gondtalanul lógatja lábát az öröm.

Nyárfa integet a szikrázó hold ezüstjében,
Ahogy haza indulva vissza-visszanéztem.
Utolsó pillantásom szakítom a kedves tájról,
Fájón búcsúzom, mint gyermek édesanyjától.

Hol gyermek lehettem /Honvágy/

Egy tőzeges, egy apró patak, nagy legelők,
Vadgalambok, verebek a folyton veszekedők.
Fácánok, bíbicek, dalos kis pacsirták,
Kéklő búzavirágok, vörös futórózsák.

Ez az Én hazám s benne milliányi kincsem,
Elmúlt gyermekkorom, drága szép emlékem.
Bodza bokor, benne óvó rejtekhelyem
Ha rám tört a képzelt „nagy veszedelem.”

Vívtam törökkel, harcoltam szörnyekkel
Könyveimből kibúvó ijesztő lényekkel.
Majd meguntam a harcot, s békét kötve,
A suttogó nádast jártam békákat követve.

Vadkacsákat lestem, fürge vízisiklót vártam
S néha csak úgy, hosszan meg-megálltam.
Mocsár illat járt, a vízen kacér fény játszott,
A pillanat ekkor öröknek, végtelennek látszott.

A mezőn pihentem illatos széna lett a párnám,
A földút mentén fűzfa állt, szomorúan árván.
Tücsök zenélt, a lepkék légi táncot roptak,
A bárányfelhők lomhán tovagomolyogtak.

A Nap, ha a fák alól árnyékot húzott elő,
Haza tért fészkére a nagy csőrű kelepelő.
Én is indultam, mint kinek sarkában a tatár,
Apró fénnel mutatta az utat a szentjánosbogár.

Erdőszélén loholtam a szürkülő fényben,
Hársfavirág illata szállt a feketedő légben.
S megálltam, egy ágat arcom elé húztam,
Egy nagyot az imádott virágba szagoltam.

Átjárt az illat, talán víg lelkembe is jutott,
Szívemben a boldogság szépen nyiladozott.
Hársfa illatával tértem nyugovóra,
Lélegzetem váltott, halk szuszogóra.

Álmodnom nem kellett, hisz ébren már ott jártam,
E mesés természetben, a földi mennyországban.
De már csak emlékeim rajzolják lelkembe e tájat,
Honvágyam ül árnyékában a múlt bezárt kapujának

Ősz lép a tájra

Ősz lép a tájra már megint,
A múltó idő arcomba legyint.
Hulló falevelek, sárguló erdő
Súlyos terhével szürke felhő
Lassan baktat az ég peremén,
Majd könnyezve terül fölém.
Sírni kezd, de zokogásra vált
Könnyei között galamb szállt
Egyedül, bús magány a társa,
Nyárban maradt turbékolása.
Egy faágra lebben s feje forog,
Rám néz, Én vissza s elindulok
Céltalan csak úgy visz a lábam,
Szomorkodom e síró őszi tájban.

Viharban

Maszatos az ég ott nyugaton
Pillantásom a vörös foltokon
Megpihen, elterül s beléjük ég,
Valami készül itt, vérzik az ég.

Nagy csenddel surran az est
Árnyakat bújtat, feketét fest,
Reszkető csillagok sápadva,
Fényüket szórják az ágakra.

Halk az erdő bagoly se röppen,
Valami feszült arcomra csöppen,
Tenyerem simítja, ingembe törli,
Esőcsepp sikolt, a szöveten végzi.

Nagy dörgés az ég haragra gerjed,
Tolong felettem a sok fekete felleg,
A cseppért vagy másért itt a bosszú,
Villámok vakítanak, harc lesz, hosszú.

Szél tépi a fákat, ruhájukat rázza
Letöri a karjuk, s nem magyarázza,
Hogy miért, s mi ez az őrült indulat
Csak vágtatva zúz, s minden szétszakad.

A vihar égi szivacsait két kézre kapja,
Kéklő villámló szemekkel kicsavarja,
Lezúdul az eső, áztatja a fekete földet,
Sár borít virágot s mindenféle zöldet.

Mire felkölti a csapzott hajnal a napot,
A vihar tovább áll, s mit itt hagyott,
Lassan mutatják az erősödő fények,
Mit látok, az megrettent s félek.

Két levél

Kiborult
az ég asztalán
a fekete tinta,
szétfolyik a sápadtan kék
abroszon,
majd a vihar
izzó körme széjjelhasítja,
akár lelkem
percnyi csöndjét
a fájdalom.
Szél rázza a fák
vén levelét, s azok hullnak:
pörgő-forgó
halálkeringő
esőcsepp ritmusán,
végül ketten
ablakom üvegének
csapódnak,
összebújt árnyékot vetve
szobám falán.

Viharos éjszaka után

Ne félj, a vihar már csak szellő,
A nap tündököl, mint égi sellő,
Partra vetette a hullámozó búzatábla,
Fénycsókját szórja az arany kalászra.

Már vége a nyárnak

Izzó vörös szív a nap a reggeli ég tövén
Lüktetése megcsillan a föld harmatos kövén.
Őszi ruhát hullató színes tarka fákon
Kicsi madár didereg egy hajladozó ágon.
Csöppnyi feje legubbasztva, szárnya összezárva
Reménykedve föl-föl pillant, a nap melegét várja.
S lám az erdő túlsó végén nyújtózik a pirkadat
A sötétség szertefoszlik, híre-hamva sem maradt.
Virágszirmok nyílnak méhek, lepkék szállnak
Utolsó kortyát isszák az elmúló nyárnak.
Szellők szárnya csípőssé vált, a napsugár gyenge
A nyár virágpor zászlaja mélyen leeresztve.
Mint a hold fogytak el az izzasztó napok
S királyságuk eljöttét ünneplik a fagyok.
A természet lassan lehunyja szemét, s takaróját várja
Hosszú álma után köszönti majd a tavasz kis virága.

Czirkus Babett: Már vége a nyárnak

Borús ég alatt merengve

Felhő házak tövén szűk égi utcán,
Magányba karolva néz reám a hold,
Tompá fényű csillag hunyorog némán,
A táj elborít lassan, s magába húz, felold.

Nem vagyok több csak szobor, fekete árny
A múlt köti gúzsba bágyadt mozdulatom,
Emlékezés szívemhez bújik, nyílik a szárny,
Legyőzve a dacos büszke időt, haza utazom.

Ragyogó fény fogad, kedvenc hársfám virít,
Legfelső ágán megbúvó szerelmes gerle pár,
Szelíd szellő futkos, de lassítva hajamba simít,
A bodza bokor integet tövén délceg fácánkakas áll.

Mezőn szárnyalok, s úgy nézem a kamillát, bogáncsot,
Mint más a ragyogó aranyat, tündöklő ékkövet.
Mert nekem kincsek ők, lélegző eleven gyémántok,
Köztük nőttem fel, lényük lelkem ruhájában szövet.

Eső csapkodja arcom, a múlt hirtelen a jelenbe vet,
A hold magára zárta fekete függönyös égi ablakát,
Közelgő vihar előre küldte harcosát, a bős szélet,
Ki magával hozta a múlt, s a jelen édes hársfa illatát.

Csendbe ölelve

Szürkült az ég egy galamb szállt át
A lenyugvó Nap utolsó sugarán,
Fekete felhők égi útjukat lomhán járták
A szél nézett utánunk tétován.

S legyintett, egy bokor levelét cibálva
A szendergő erdő mélyére bújt,
Mozdulatlan némaságot hagyott hátra,
álmában vihként dült.

Hold tolta szét a felhők zárt oszlopát,
Lenézett a kerek ablakon,
Sárgán szemembe szórta fénysóhaját,
Ma fájt, hát lassan becsukom.

Nyárfának dőlve hallgatom lélegzetem,
S hogy egy fácánkakas
Megriadva robajjal száll a vak éjjelen,
Hangja érces, bántón magas.

Majd a Csend előkerült, kitudja hol járt,
De most itt van velem,
Rám mosolyog, kacsint, keblére ránt,
S én némán átölelem.

Eső után

Fekete felhőt úsztat a szél
lassan átöleli az est óriás keze,
a csonka hold árnyékokhoz beszél
udvarán száll párás ezüstlehelete.

Pocsolyák kacsintanak félszeg fényeket
egy magányos öreg hársra,
megvénült águjjai oly törékenyek
hogy aláhullnak a szél gondolatára.

Korhadó törzs, meztelen ágak
évgyűrűibe rejtve megannyi nyár,
avarba sírja bánatát a mának,
utolsó ősze lett ez, hej de kár!

Ágvillájából ott fönn magasban
felröppent egy hófehér galamb,
mintha a fa lelke lenne: sűgom magamban,
a távolban megkondul egy bús harang.

Fekete tájban egy fekete hársfa
meghalt csendben egy eső után,
lett önmaga szomorú sírfája,
ha úgy akarja a sors, az enyém is talán.

Lepihen a Nap

Az idő megállt s a tó partjára ült,
Mellé telepedett a csendes bámulat,
Valami csodálatos szép dolog készült,
Aranyhíd fényesíti az apró hullámokat.

Szégyenlős, piros arccal vetkőzik a Nap,
Sugárruháját a tó sárgálló nádjaira hajtja,
Följebb csúszik egy gombán a nagy kalap,
Hogy e gyönyörűséget jobban csodálhassa.

Elhalkul a békahad, ámulat szövi a csendet,
Amint az aranyhíd végéről a Nap a tóba lép,
Az alkonyra a fény rózsaszín felhőket festett
S száll lelkemből egy sóhaj: "Istenem, de szép!"

Sötét szálakat húz az est a vöröslő fénybe,
Bársony puha vízben a Nap lassan elmerül,
S hiába fut egy kíváncsi csillag az ég vizére,
Az est fekete leple a tájra hangtalan ráterül.

Halkuló suttogással mesél a hullámozó nádas,
Még lebeg az égen az angyali mesebeli varázs,
De bódít már az álomtündér hangja lágy, nyájas,
Gyönyörű álmában zümmög egy aprócska darázs.

Az ég előtt térdepel a föld

Erejét vesztő bíbor fény botorkál
A fák nagysága előtt meghajló fűszálakon,
Mint szeder vére úgy csordogál,
Vörösre festve a tájat az augusztusi alkonyon.

Vadgalamb röppen a vén hárs korhadó ágára
Elhullajtva tollruhája apró pihéjét,
S az belekezd szédítőn forgó táncába,
Majd eltűnik elérve egy sötét árny szélét.

Tücsök ciripel, s rá egy levelibéka felel
Szilva illatával jár felettük az álmos esti szél,
A föld egyre kisebb talán, mert letérdepel,
Amint a hullócsillagos égen sárga telihold kél.

A mindenség kápolnája teljes pompában ragyog
Csillagképek ékítik a végtelen kupolát,
A fellegek lebegő fodorral díszített ablakok,
Angyalok figyelik rajtuk át, e lélegző földi csodát.

Egy elmúló nyári nap

Béka sereg zeng, s bólogat a nádas
A gázlón gólya áll, de már lebben szárnya,
Légbe fúrja csőrét sietve, mert házas,
Kémény tetején várja három fiókája.

Alatta a táj szinte mozdulatlan
Szedelőzködik a megvénült Délután,
Boglyák árnyéka nyújtózik lassan
S mire itt az Est el is szakad talán.

Széttört görögdinnye a zöld gyepen,
Vörös húsából rigó csípi vacsoráját,
Nem jár már más a dinnyeföldeken,
Csak a kuvasz rágja rozsdásodó láncát.

Apró bárányfelhőt a szél sodorja el
Lassan beleolvad a keleti láthatárba,
Az Alkony lépked arról szürke szűrrel,
S tereli a Napot a hegy kiálló csúcsára.

Beleakad a Nap gyönyörű bíbor ruhája,
A tájra foszlik a milliónyi pirosuló cérna,
S a Nap már bújik is nagy-nagy zavarába,
Elrejti a túloldalon a hegy árnyas szakadéka.

Az ég kékjei parádéznak, ki erős, ki sápadt,
Majd elvegyül köztük a piros s a rózsaszín,
De az est fekete lova hamar közējük vágat,
Csillagok szikráznak, a tejúton kopogó patáin.

Alkonyi csók

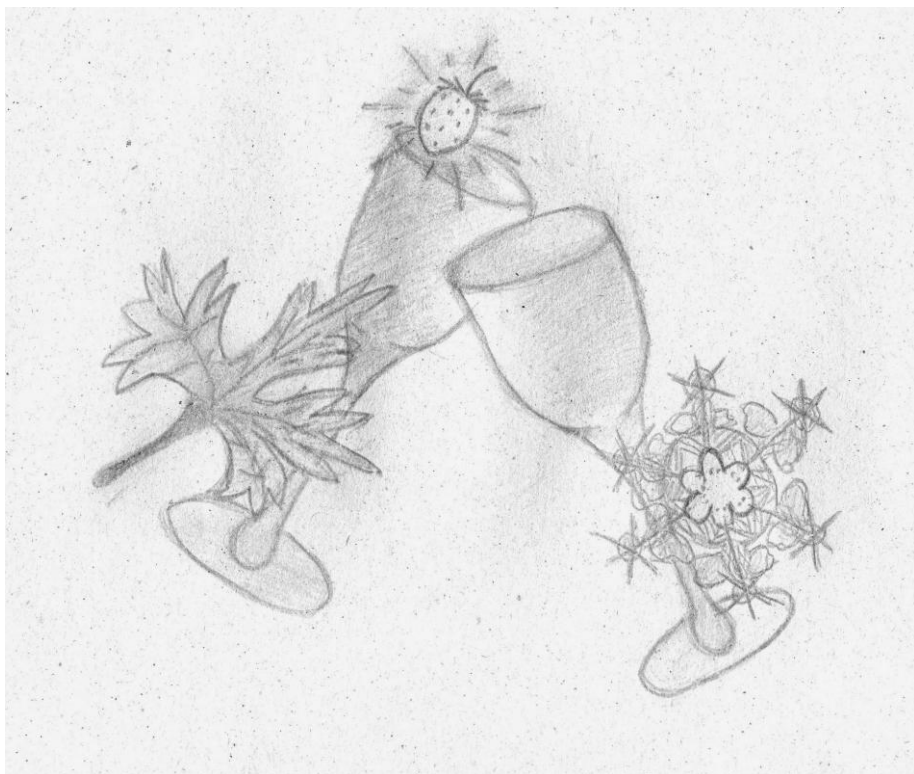
A szép júliusba derékig állt a nyár
mikor az alkony fekete ágyat vetett,
az ég alján apró felleget fektetett,
s lenn tücsök muzsikán bóbiskolt a határ.

A tó csupa suttogás, gyékény és a sás
hosszú leveleit a szél szeretgette
simogatva, s lentről egy zöld béka leste,
hogyan egy kis csillag sorsa fénylő zuhanás.

Gyönyörű volt a Nap, s csoda a pillanat
mikor vörös ajka a tó arcához ért,
megremegtette a csillogó kacért:
Tükrén bíborborzongású hullám szaladt.

November

Hófehér karcsú pohár a láthatár,
s peremére tűzve vérző eper a Nap,
lengi fátylat szőve vékony köd szítál,
ifjú Tél s a vén Ősz búcsút koccintanak.

Czirkus Babett: November

Nyári ég alatt

Feküdtél-e már nyári éjszakán
Hunyorgó fényű csillagok alatt,
Andalgón csengő tücsök muzsikán
Mikor az idő megállt, nem szaladt?

Érezted-e a föld leheletét
Miközben fejed szénán elpihent,
Lágy fűszálak között apró neszt
Egy hangyának, ki éppen arra ment?

Ölelted-e magadhoz a mezőt
Ragyogó szentjánosbogarával
A Holdat, mint édes hű szeretőt,
Rád csorgó sárga mézsugarával?

Hitted-e a szénaközt feküdve
Mikor csendbe olvadt a pillanat,
Hogy e csodát néked Isten küldte,
Lelkedbe hulló lelki aranyat?

Letérdelt a Nap

Letérdelt a Nap az ég peremére
vöröslő fényhaját kontyba fogta,
fölnézett az ég végtelen vizére
hol az est csillagszemeit reá nyitotta.

Lehunyta szemét, de pillái között
kiosont még egy pajkos sugár,
nyárfa tetejére, egy levélre szökött
s az felragyogott akár a szentjánosbogár

Száműzött fények

Száműzött fények bolyongnak
a dértől fehérlő fák ágain,
alkony felhői a napnak csapódnak
feketére vált a bíbor s a rózsaszín.

Gyöngé szél bukdácsol a gyér havon
lassan jeges leheletté csendesül,
lecsúszik egy gubbasztó fácánkakason
majd sóhajt s az elmúlás karjára szédül.

Fázós hold ébred a karcsú sarló,
reszkető fényét az éj mezejébe vágja,
éjfelete száron nyíló csillag bimbó
sikoltó sugárral zuhan, lenn a semmi várja.

Hallgatás hintázik a csend kosarában
magasba löki az elámult némaság,
napkorong születik a hajnal ágyában
fénnel sír föl, hangja bíbor boldogság!

Ha levél lehetnék

Ha apró sárga falevél lehetnék
S az Ősz fagykarja letépne,
Szél hátán messzire röpnék,
Magasból néznék a vidékre.

A felhők közt vidáman nevetnék,
Pörögnék a légben kábulatban,
De a földre vissza –visszanéznék,
Hisz itt lennék fenn, de magamban.

S földre vágynék faanyám lábához,
Összebújva testvér levelekkel,
Álmom adnám a természet álmához,
S porladnék apró kis neszekkel.

Ősz csókjától

Ősz csókjától piruló levelek
tengerében járok,
fölöttem fellegek,
mellettem árok,
léptem alatt felnyögő
elkorhadt ágak
halk reccsenéssel súgják,
vége a nyárnak.
Sárgabarna gaz között kószál a szél,
meg-megállva,
mint ki keresgél,
úgy simít a gyérülő fűvön,
majd dühös iramban elköszön.
Kopár néma most a táj,
csak egy varjú ki egy rögre száll,
fekete tollát csőrével fúrja,
s károgó szavát egyre csak fújja.
Útjába a Nap lassan belefárad,
árnyékok támasztják az út széli fákat,
alkony terül, mint sötét szemfedél,
ég alján hosszan vöröslő vérszegély.
Milliárdszemű éj figyelí léptem,
ahogy a deres mezőből éppen kiértem,
s kezemet mélyen eldugva zsebembe,
dideregőn búcsúzom a Holdtól sietve.

Lehetnék

Lehetnék a világnak szelíd vándora
S hazám lenne a széles nagyvilág,
Rét lenne ágyam s az ég a paplana,
Álomra csábítana a pitypang virág.

Tücsök zengne fülemben lágymagát
Friss szénája lenne párnám fejem alatt,
Csillagokat nézném s az égi sarlót,
Mi a szép kerek holdból itt maradt.

Mint igaz szerető szél simogatna
Bőrömmön furcsa borzongás futna át,
A természet haza lelkembe szaladna
S szívemet ölelné, mint rég látott fiát.

Felkelő nap fénye cirógatná szemem
Álomországából visszacsalogatna,
S a fűszálak között érezném kezem,
Hogy az est könnyeit elpotyogtatta.

Pacsirta röppenne, s éneke szállna
A reggelre húzna víg dallam ruhát,
Az idő egy kicsit talán meg is állna,
S bámulná e gyönyörű reggeli csodát!

Naplemente után

Búcsú sugarát hinti a Nap a bodza bokorra,
Leveleit vérvörösre festi át a haldokló fény,
Némaság talál rá az ágon megbújó kakukkra,
Éveket nem ígér már hangja, hiába kérlelném.

Szellő lebbenti a nádist, az alvó vadkacsákat
Lágyan lép a tó tükrén s az mégis némán törik,
Ezernyi társat varázsol a bánatos hold arcának,
A sápadt sarló egykedvűsége lassan megszűnik.

Buzogány bólínt nagyot, amint lándzsáihoz érek
Biccentek Én is, ha már ily nagyot rám köszönt,
Lelkemben kigyúlnak az elfeledett meleg fények
A természet magába húz lassan, beborít, s elönt.

Tücsök zengi a természet egyszerű, szép himnuszát
A pillanatra ünneplő ruhát húz egy hulló csillag fénye,
Ki leszédült az ég ablakából, látva e bámulatos csodát,
Bár látszik még az ég peremén, a Nap lecsorgó vére!

Ősz

Bágyadt arccal sétál a Nap
Nád szegélyű apró tó fölött,
Étket vizében senki sem kutat,
A víg gólya is rég elköltözött.

A mezőnek rosszul áll szénája,
Ősz jár rajta, virágait szedi,
Varjú röppen károgó nótája,
A közelgő fagyot emlegeti.

Karcsú fa gyönyörű lombruhája,
Mint káprázatos nő úgy ragyog,
A szél udvarol lágy a suttogása,
Ágakon apró, vetkőző mozdulatok.

A Nap lefelé gurul az égi lejtőn
Arany fénybe mártja a dombokat,
Szőlőtőkén fürtök ülnek pezsgőn,
Két sárga darázs barát itt mulat.

Magára ölti a Nap éjfelhő kabátját,
Tótükrén táncoló fényét zsebre vágja,
Alkony lépked, hozza szürkülő világát,
A telihold még rejtőzik, nagy batyujába.

Nyári zápor

A nyári napsugárban reszket a száraz levegő
Szederinda kúszik a fára, mint édes szerető.
Lágy öleléssel halad szelíden egyre magasabbra,
Édes gyümölcsével kacsint a mosolygó napra.

Az erdő szélén pompás díszruhában fácánkakas áll
Felkapja fejét, körbenéz, majd peckesen kapirgál.
Száll a csillogó por, belepi csodás tarka tollruháját,
De cseppet sem bánja boldogan csattogtatja szárnyát.

Csend lett hirtelen, hátam mögött dörrent az ég
S kinyitotta a nyári zápor az idelopódzó felleget.
Mint csillogó gyöngyök úgy peregnék az esőcseppek,
Átlátszó üveg függönyt húzva, a lassan közelgő estnek.

Alkonyi kép

Karcsú árnyékok közt sétál az Alkony,
Zsákjába gyűjti az elkószált fényeket,
Tenyerem emelem, s szemem fölé tartom,
Hogy lássam a Napot, kit a tó épp fürdetett.

Pír ül az arcán, meztelen áll a vízben
Körülötte bíbor simul megfestve a habot,
A partról kíváncsi sás hajol, teste ívben
Feszülve, vörössárga szivárványt alkotott.

Várom a Tavaszt

Szél jár a fák között lehelete jég,
Arcomba fúj lelkem is remeg,
A hold arca sápad, kékül az ég,
A bokrokon ébredő veréb sereg.

Álmosan a Nap egy felhőbe bújik,
Aludna, de takaróját cibálja a szél,
A vörös felhő lassan lábára csúszik,
A fehérló mezőn felragyog a dér.

A fákon hatalmas szétterült feketeség,
Mintha az est itt maradt ruhája lenne,
Varjak ülnek, kárognak: Nincs eleség!
S indulnak a földön árnyékot növesztve.

Csend sétál a mezőn, s a kezét fogva
A hallgatás együtt lép hangtalan vele,
Csak állok mozdulatlan kissé vacogva,
Épp hogy hallatszik lélegzetem nesze.

A távolba nézek, de nem látom sehol,
Hiába forgok kutatva az ég peremét,
Csak tudnám, hol jár, merre bandukol?
Nem hallom a Tavasz közelgő énekét.

Az est halála

Kapaszkodik a Nap az ég peremére,
S belepillant az est fekete szemébe.
A sötétség országán úr a riadalom,
Sápadtság terül minden csillagon.
Az éj királynője a tündöklő sarló,
Haldoklik, birodalma rétje tarló.
A Nap gyilkos, fénylő kaszája,
Vág, s hullik az estnek virága.
A tejút fakuló csillagporába,
Csillag hull árván magába.
Halkuló sikoly a fénye,
Lezuhan, majd vége!

Est porából hajnal születik

Az éjszaka fekete testén,
Mint égő, izzó sárga sebek
Csillagok vibrálva sajognak,
Az ég fájdalomtól remeg.
A telihold, tátongó üreg
S benne az est lüktető szíve,
Űstökös vág halálos barázdát
S elnyeli a semmi, mély pereme.
Itt a vég, jajongva zúg a szél
Holló hangja a csendre száll,
Az ég alján vöröslík a vér,
Hajnal sír föl, hangja napsugár!

Tiszavirág

Te gyönyörű tiszavirág,
ezernyi lét röppenő boldogsága,
pillanatnyi mennyország,
most születted, s belehalsz a mába.
Tiszavirág, te ringó csokor
víztükörben csillogó néma gyász,
érted a holdfény sápadtan szónokol,
s tovatűnsz, nélküled csendül a csobogás.

ÉDESAPÁM

„...sóhajom száll, összes imám ami van,
az utolsó felhő lába alatt
hozzád indul apám,..”

Pelyhe Enikő: Tóth Emil

Nyár volt /Tíz éve árván/

Nyár volt, az ég fakókékbe,
A föld üde zöldbe öltözött,
Lángolt a Nap izzott fénye,
Lépkedtem az út menti fák között.
Virágillat lelkem poros szobáját járta
S kitárta a rég bezárt maszatos ablakot,
Melynek üvegén száraz barna-sárga
Levél, majd áttetsző jégvirág lakott.
A jelen táncra perdült
S a múlt itt lejtett vele,
A fejem szinte beleszédült,
Remény fátylán át a jövő derengve,
Elmosódva bár, de ő is forogva ropta,
A boldogságnak csendült víg nevetése,
....De a rideg világ, ezt mind sárba dobta,
Édesapám keze hideg, s nincs szívverése.
Fekete este lett hirtelen
Lelkem csillagtalan sötét,
Könnyeim kezére pergettem,
Reszketve suttoztam nevét,
Ágya előtt térdre esve kitört a fájdalom,
S üvöltve kiáltottam a néma égre: Miért?
...Nem tudom, hogy, de mentem a lábamon,
Vánszorogva árván, indultam papért.

A csend vásznán

Apró fénysugár törte át a felhők fekete falát
S a fű közt sárgálló apró virágnak kortya lett,
De a torlódó fellegek törték karcsú derekát,
A sötétség karja magához ölelte a sírkeresztet.

A temetőn szétterült a csend, mint végtelen vászon
S fakó képeit vetíti rajta a csapongó emlékezet,
Hányszor néztem már végig álmatlan éjszakákon,
Letörölve végül az arcom dombjára felülő könnyeket.

Szél simít hajamba, semmivé foszlanak a képek
Egy távoli pacsirtadal tépi szét a csend vásznát,
A fejfán lévő képre búcsúzon hosszan felnézek,
Szétnyíló felhők közt fény dereng, talán valaki lát.

Könnyét hullajtja a gyertya

Fejfa tövén lobban a fény
gyertya ölt lángfátylat,
viaszkönnye hull a földre
siratja apámat.
Csend csitítja, s elaltatja
lávatestű kínom,
emlékképek előlépnek
peregnek a síron.
Gyertya jajdul, idő fordul
visszahoz a mába,
Holdezüst és fekete füst
küld az árvaságba.

Velem lép

Felhőkön bukdácsol az erőtlen Nap
rozsdá avaron fényétől vérzik a dér,
hideg szél bolyong, szinte harap,
ahogy álmos arcomhoz ér.

Megdermedt levelek törnek el
tétova lassú lépteim alatt,
de nem szisszennek fel,
a fájdalom bennük maradt.

Szomorú gondolatom röppen
a hallgatás csendbe vájt odújából,
Édesapám velem lép a leszálló ködben,
kilépett mellém a holtak kapujából.

Álmomban láttalak /édesapám/

A valóság s az álom törésvonalán
sajogva gyűrődik bennem hegyé a tudat,
a reggel markában csak halvány kép foszlány
kuporog, sápadt színekkel festve arcodat.

A rég vászna, mintha csak örökké ázna
az idő monoton csörgedező vizében,
úgy fakul, s kúszik a feledés hínára,
hogy belepje a múltat, takarja egészen.

Peregnek a napok akár búzaszemek,
ha szelével rázza sárga kalászat a nyár,
de nem tudom még, meddig emlékezhetek,
mikor fogadja az utolsó szemet, a sár.

A hajnal karjában

Tenyerem lassan az ürességre zárom
Pillantásom tápolyog szempillám alatt,
Ágyam felett illan már álmom,
Foltozott kedvem újra szétszakadt.
A párkány tetején napsugár zuhan át,
A falra rajzol egy fekete árnyat,
Modellt a kopott ablakkereszt állt,
Sóhajommal díszítem fakuló fejfámat...

Hajnali eső

Ki tudja hány nehéz sóhaj
páráját zokogja rám
ez a hajnal szülte eső?
Megannyi fohász, felhőkben
bolyongó ima,
most cseppekbe zárva a tájra
áttetsző vízfüggőnyt sző,
mit a tétova szél néha elrángat,
s láthatom, ahogy ezüsttel festi
a vézna fákat, a felkelő nap,..
...és eszembe jutsz,
fogam az ajkamba harap.
Vörös fények égnek
remegő szempillám íriszemre zuhan,
sóhajom száll, összes imám ami van,
az utolsó felhő lába alatt
hozzád indul apám,
s én még maradok itt e hajnalon,
életem talán utolsó zátonyán.

Múlt sirató

Lábam alatt halad a mező
követem s magammal emléket viszek,
melyben meleg nyár volt rekkenő,
rám kiáltottak a fészkelő bóbicek,
de most csak a gaz nő nagyra
hogy a múltat elbújtassa.

A semminek támaszkodva
pillantásom a tájra tántorog,
égi útján hold biceg, csonka
fényét nyeli az ásító vályog,
mit csúnyán helyben hagyott az idő,
elvitte tapasztát már nincs felette tető.

A domb előtt letérdelek
mintha áldott sírhalom volna,
mert benne nyugszik a fal s az eresz
édesapám rég nem hallott hangja,
régí ízek, gyermekkori álmok,
halk suttogásközt, könnyem hullik rátok.

Édesapám /karácsony előtt/

Feketébe öltözik a szürke,
nincs naplemente ezen az alkonyon,
felhők alatt közel jön a messze,
köd folyik át a meztelen bokrokon.

Csend csobog, árad, körbezár lassan
leszek a közepén: dobogó sziget,
de egy emlék a hallgatásba csobban
gondolat körgyűrű hulláma reszket.

A múlt ablakán gyöngye fénysugár
a hunyorogva járó emlékezet,
beles, de csak málló képeket talál,
minek keresni, mi régen elveszett?

Könnyeim kutatom, karom tárom
Keserű érzés most újra rám talál:
Mikor karodon vénád nem találok,
s injekció nélkül rád tör a halál.

Hányszor is szúrtam, hogy megmentselek?
Csak az Isten lehet a tudója,
....sejtettem, így sokáig nem lehet
de még gondolni sem akartam róla.

Feketébe öltözött a reggel
elkészve rogytam halotti ágyadra,
felhőtlen ég alatt könnyem tenger,
pont került ezernyi fulladásodra.

Mint papírt, úgy tép a fájdalom
szürke ködbe zilál lélegzetem,
úgy ég itt benn, sajog, de oly nagyon:
csak hideg sírod keresztjét nézhetem.

November második napján

Itt az ősz, szele bőszt
leveleket kerget,
szomorú koszorú,
könnyes sírkeresztek.
Apátlan anyátlan
árvák sóhaja száll,
tört remény, gyöngé fény
a világ könnyben áll.
Fejfa, síró gyertya
lobogó láng ima,
a múlt lelkekbe hullt,
de mért kell fájni?

Régi nyár

Apám tenyerében ott ült a nyár:
édes szemű szeder,
irigyen sárgult a kalász s a szár
a földre tett veder,
mert mézvére szétfolyt a nyelvemen
bódított a zamat,
azóta tán sohasem éreztem
ilyennek a nyarat

Egy csomó a zsákon

Késő Ősz volt, de lángolt a Nap
A szél sárga falevéllel játszott,
Szekér jött álmosan bakján kalap,
Alatta János bá' egykedvűn pipázott.

Néha szólt foga közül: Gyí Lenke!
Majd a gyeplő húzásán kicsit engedett,
Kialudt pipája fejét csizmájához verte,
S a szél a levélhez hamut keverhetett.

Elhalkult a nyikorgás a szekér megállt,
Apám a bakra ült, én hátra a kis szénára,
Úgy vert a szívem, izgatottan kalapált
S indult a szekér az ostor csípős szavára.

Büszke voltam, hogy a szekéren ülhetek
S Apám dolgozni visz, engem nem tévedés!
Végre messze megyünk, és neki segíthetek,
A magtárban van, mit termett a májusi vetés.

Sétáltak mellettünk a nekivetkezett bokrok,
Ruhájuk lábuknál szépen leterítve sárgállott,
Most oly mélynek tűnt az út menti gazos árok,
Mely fölött apró falevél pókhálón hintázott.

Eltelt egy óra vagy kettő, nem tudom már,
Emlékképeim fedi az idő, mint félhomály,
Mögöttünk maradt a pizsamát kereső határ,
Omló falú magtárakat növesztett élénk a táj.

Megállt Lenke, a szekér sem tehetett egyebet,
János bá' kezembe nyomot egy horpadt vedret,
Leugrottam az útra, hol a nép már serénykedett,
Vizet hoztam, s itattam, Lenke hálásan szemezett.

A magtárban kukoricahegy emelkedett sárgán
Völgyében zsákok s vederrel merő emberek,
Kezem végig simult az ásító durva zsák száján,
Apám vedre torkába búj, zúdítt s pergetett.

Kövérré lett zsák száját némaságra ítélve
Apró kezem madzaggal szorította el
A csomóval, mit Apám tanított, kicsit félve
Néztem a zsákon a kötést, hogyan remekel.

Apám vállára kapta s szekérre ült a zsák
Én csodáltam erejét, s magamban kívántam,
Ha tíz gyűrűt kapnak majd az időtől a fák,
A zsákot a szekérre, majd én is így vágjam.

...A fatörzse húsz-harminc gyűrűt is rejt azóta tán,
A magtár rég összedőlt, se híre, se hamva,
Ma újra sárga a levél s nem időzik soká a fán,
Szél fúj s talán mindjárt az ágról, le is szakítja.

Édesapám is eltávozott rég, szénáját gyűjti
Az égi örökké zöldellő jó szagú legelőn,
Kezem, ha madzaggal egy zsák száját köti,
Eszembe jut, s könnyem indul az érzelmi lejtőn.

Apám fájdalma

Valaha rég egy karácsony estén
bátyám tizenkilenc évesen,
úgy gondolta az élete akár a szén
oly sötét, s kioltja szívesen.
Láttam apám fájdalmát az enyémen át,
ahogy megtörve a fagyos könnye hullt,
mikor harang szólt s nézte a fejfát,
azt hittem rögtön belebolondul....

De rég volt, azóta drága apám is halott
de tudom legnagyobb fájdalom volt övé,
mit az Isten adhatott.....

November első napján

Néma fejfák beszélnek ma hozzám,
múltba nézek gyertyaláng ablakon,
lelkem mereng földi létén, sorsán,
mint halk ima száll nehéz sóhajom.

A múlt fátyla lebben

Borongós őszi éjszakában,
Ülök csendben, félhomályban,
Lámpa körül egy lepke röpül,
Keringve száll, majd plafonra ül.
Mozdulatlan némaságban,
Lelkemben egy kis szobában,
Emlékeim ébrednek,
S szemem előtt megjelennek.

Elfeledett kopott arcok,
Boldog percek, s nagy harcok,
Újra élnek, körbe járnak,
S mint méhecske az ibolyának,
Lelkem nekik úgy örül,
Ahogy képük szívemre ül,
Múlt porából a hangok,
Szólnak hozzám, mint harangok.

Feltámadó holt szemek,
Rám néző bús tekintetek
Sugarában szívem kertje,
Kivirul egy futó percre,
Újra itt van Édesapám,
Felugrom és szólítanám,
De elröppen a drága arca,
Könnyem hullik, patakokba.

Szívemben legbelül / Emlékezés/

Szívemben legbelül van egy csöndes szoba.
Fájó emlékeim gyászos, szomorú temploma.
Ha néha lecsendesül életem folyton kavargó vize,
Leülök e szobába, sorra veszem kik költöztek ide.
A régmúlt csomagoló papírai között kifakult kép,
A nagyapám állt meg oly magasan, a házunk előtt épp.
Arcát homály fedi, mint tükröt a finom por
Csak sapkája van, kopott surca, ahogy átkarol.
Ennyi csak mi megmaradt, ennyi a nagyapám
Elment és nem köszönt, ennek harminc éve már.

Szobában egy másik fő helyen
Drága keresztanyám emléke pihen.
De sokat voltam nála, mert éreztem szeretett
Kedves volt s becézett, ha térdére felültetett.
Mutatott sok színes virágot kinn a zöld mezőn,
Pityangból fűzött láncot, egy kicsi dombtetőn.
De az élet nem volt kegyes, bár mennyire szerettem
Elment ő is, nem búcsúzott, s most itt van a szívemben.
Keresztapám kit ugyanúgy szerettem, hisz ők egyek voltak
Nem bírt nélküle hosszú időt, s érte is a harangok szóltak.

De a harangszó nem pihent. Újra kezdte gyászos énekét,
Tompá hangján fájón búcsúztatta, testvérbátyám lelkét.
Eldobta életét, kioltotta a drága lángot
Pedig telet, csak tizenkilencet látott.
Mikorra színét elkoptatta a gyász s fájdalom
A halál újra festé egy szomorú alkonyon.
Nagymamám, kinél telt az egész gyermekkorom
Meleg ráncos kezét, de nagyon hiányolom!

S ahogy emlékeim végére érek lassan,
Hull a könnyem, hull nagy patakokban.
Mert látom őt, kivel feketerigó feleselt a fán
Kíért a szívem megszakad, drága édesapám!
Hirtelen szólította az ég, elköszönni sem tudtam,
Halotti ágyánál órákig, térdelve zokogtam.
De itt van benn a szívemben, hajnalban, délben
A nappalok nagy zajában, az éjjelek csendjében.
Az emlékezés gyertyája ég, lángja lobog szüntelen
Csak szobámba ne jöjjön, ne jöjjön be senki sem!!

Emlék

Egy barna kis kavics tenyerem közepén
Nézem, ahogy körbefonja a késő esti fény.

Formája, mint egy negyednyi dió
S oly sima akár a csendes esti tó.
Nagy a csend. Szobám csupa hallgatás
Csak egy pici pók a társam, senki más.

Ő hálójában ül, én fekszem az ágyon
Ujjaimat féltőn a kis kavicsra zárom.
Bőröm érzi hidegét, ahogy rátapad
Furcsa, mert mégis melegséget ad.
Édesapám adta egykor egy hétköznapon,
De ünnep volt az a nap, most már tudom.

Valahol meglátta s lehajolt, tenyerébe vette
Ezt a barna kis kavicsot fontosnak érezte.
Most itt van a kezemben ez a drága kő,
De édesapám otthona már rég a temető.
Tenyerem szorítom, lelkemet a gyász s bánat
Könnyeimmel üzenek az ég, egy fénylő csillagának.

Ima

Ne terelj a betegség karámjába engem!
Ha majd nem bírom el, engedd letenni keresztem,
múljak el csendben, mint fojtott sóhaj
magányos fénytelen éjjén.
Nem kell koporsó, és nem kell fejfa sem,
a szemfedél a nyári ég legyen,
tűz ölelje porrá, azt ami por volt,
de várjon ott fenn, ki szeretett s korholt
minden szerettem, rég ölelt barátom,
csak ne hagyjak könnyező
e csodaszép világon!

TÜSKÉK, RÓZSÁK

„...Mert fa vagyok én, melyben erdő lakik,
ezerszínű egymásba ölelő rengeteg,
ősapáim, ősanyáim a Tóth atyafik
törzsebe égetett jele rengeteg
üzenetét hordozom...”

Lezuhanva

Emlékedbe görcsösen kapaszkodva
Függtem a semmibe az élet peremén.
Lelkemet-szívemet tépő széllel dacolva,
Lábujjhegyen imbolyogva tartott a remény.
A magány lehelt rám hófehér zúzmarát,
De nem eresztettem gyönyörű emlékedet,
Mormoltam ajkad nekem súgott szavát, mint imát,
S dermedt lelkemmel vártam, jöjjön újra kikelet.
...De reményem leomlott a csalódás súlya alatt,
Mely hirtelen lecsapott akár gyilkos szökőár,
Az élet peremén két kézzel taszított át a pillanat,
Lezuhanva, reszkető ujjal emléked elérni, nem tudom már.

A perc partján

Tovacsobogó perceimre ráhajlik a bánat
Árnyékában némán hallgatok,
Eldobott gondolataim a semmibe kacsáznak,
Apró elhaló körgyűrűk a mondatok
Múlt szele éled s hirtelen viharra nő
Kicsavarja még álló reményfámat,
Hiányod fölém fekete pókhálót sző,
Vércsepp festi összeharapott számat.

Eldobott kavics

Egy eldobott kavics, mely zuhan,
De benne még tenyered melege,
S alatt egy széles hideg folyam
Rajta az élet zord fekete jege.

Kavics csapódik, s jégstilánkok
Szóródnak szét a sötét semmibe,
Majd dübörgő fájdalomrianások,
Szakad a folyam fagyos felszíne.

Tátongó végtelen jégszakadék
S a kihűlt kavics csúszik bele,
De tenyered melege szép emlék,
Mely örök, magába zárta egy kő szíve.

Mikor

Mikor a csalódás bedobja
Reményed ablakát,
S beszökik a magány
Jeges szele,
Lelked földön kuporogva
Siratja magát,
Közben zuhog reá a múlt
Éles cserepe.

Itt hagyom végleg

zablát tesz az őszt a szilaj napsugárra
fékezi égető, vad száguldását,
gyér dombtetőn csak poroszkálva
rozsdás-sárga fűre festi az idő múlását.

a délutánnak még alig volt érkezése
hogy ráterüljön a színesedő tájra,
már is eljött száműzetése
alkony fekteti a napot bíbor ágyba.

csillagok vacognak a meztelen égen
sopánkodó fényeiket hullajtják,
lelkem köztük bolyong a végtelen téren
a magány tüskéi egyre csak karcolják.

testem visszarántja, bilincseit rakja rá a lét
s egy vonal kerül bensőm falára,
emlékeim a földön szanaszét,
itt hagyom őket végleg nemsokára.

Cérnáját fűzi a remény

November jár a kopár fák alatt
erőtlen szél ejti le levél játékát,
s az egy pocsolya vizére tapadt
összetörve a ruhátlan tükörkép fát.

Alkony lép át a délután fölött,
fényeit zabolázva poroszkál a nap,
ég peremén felhőbe ütközött
s vérfénye festi a hófehér fodrokat.

Estbe fordul az idő, cérnáját
fűzi a remény s tépett vágyaim varrja,
talán ma lelkem szép álmokat lát,
az üresség elenged, s nem ölel karja.

Fekete ajtó

Fagyott fűzfaág a remény
Rajta gubbaszt szárnytalan lelkem,
Ég peremén erőtlen a fény,
Fogyó sápadt hold kel a fájó csendben.

Reszket az éjszaka
A csillagok didergő fényüket ejtik,
Szívemnek sóhaja
Az ég felé lebben, de be nem eresztik.

Hajnalba hajló
Magány kongatta üres ébrenlét,
Elmúlás, te fekete ajtó!
Ma reggel rajtad, de nagyon átlépnék.

Hársfámhoz

De jó volna újra törzsednek dőlve
Könnyem hullatni sárga avarágyon,
Maradék életem csordulna gyökeredre,
S ágaidba fűzném nehéz sóhajtásom.

A lenyugvó nap búcsúzó sugara
Elvinné létem s minden szép álmom,
Hamvaim fölött lennél eleven bús fejfa,
Lelkem ágadra szállna őszi éjszakákon.

A város /Más vizek felé/

Szemedben fásultság tompította a fényeket
Ajkadon keserűn préselt át halk szavad:
„Elmegyek, s itt hagyom a kint, az éveket
Lelkem a szürkeség hálóján vergődő vad,
...Nem, nem ezt te nem értheted!

Nézd remegő nyitott tenyerem közepét,
Látsz-e benne kincseket vagy bármi mást?
Csak emlékeim vannak holtan hevernek szanaszét,
Nem, te nem érzed bennem a robbanást!
Mennem kell, hív egy más világ, egy boldogabb lét.”

Nézd a tenger ívét ott a periférián
Hol a tegnap karjába zuhan az elfogyó ma,
Nézd a lenyugvó napot pihenve a tenger illatán,
Ez a szülőfölded, ha tudna, érted szólana!
Hidd el bárhová mész, citrom leszel egy fügefán!

Érezd az esti szellőt, ahogy cirógat s becéz,
Miközben az emlékezés járja az elmúl éveket,
Nézz a csonka holdra ki sápadva, aggódva néz,
Hisz tudja ő is néked hazád, csak itt lehet.
Itt rezed arany, de idegenben aranyad csak réz!

Ki nyeri a háborút?

Az éj húsát lövegek torkolattüze tépi
halál lép be az izzó vörös szakadáson,
háztetők szakadnak, lángnyelv emészt
a hajdani ács munkáját a lezuhant padláson.

Hosszú sorozat egy rövid életbe mar
vércsík keresztezi tenyere élet vonalát,
ellenség bakancsa lép nem segíteni akar,
sápadó holdsugár festi lendülő szuronyát.

Bomba kráter szélén, hol templom állt
meggyalázott asszony gyermekét temeti,
majd könnyeit törli, s az életnek szalutált
keze géppisztolya csövét magának szegezi.

Lövészárók labirintusát rejti a mező
benne katona olvas szerelmes levelet,
de vérével pecsétel a dörrenő aknavető,
kedveséhez haza ő, már sohasem mehet.

S ha a fegyverek hangját a béke elcsitítja
a front egyik oldalán száll a szó: Győzelem!
Nem nyílik ki gyermekek, nők és senki sírja!
Ki nyert és ki veszítet? Én csendben ezt kérdezem.

A Tél fénye

Fehér asztalon
ezüstitál a tó,
sárga sásszegélyén
fény ül, ragyogó,
aranygömb csillár
fölötte a nap,
jégen csúsznak
az elszórt sugarak.
S lenn a mélyben
hínárok között,
puha iszapszőnyeg
mintái fölött,
kagyló héja
hústalan tárva,
halálában is
mintha valakit várna,
már túl a léten
az elmúlás földjén
fekete réten,
a lehetetlent
hívogatva,
az elérhetetlen
fája alatt ágaskodva....
Így várlak
százezer éve,
de már fölöttem jég,
s a Tél fénye.

Égő hegek

Ha lehetnék száraz
avarba bújó
kígyó,
kit száműzött
a deres leheletű
ősz,
lezuhant korhadó
ágak
sebeznének,
vihar mosná el
maradék reményem
melynek
szele bőszt,
lennék a fagy
szorító markában
kuporgó félhalott,
ki levedlette
szívárvány bőrét,
mit az ezüstös
sárban hagyott,
akkor nem lenne
az a bőr
melyre ezernyi
érintésed égett,
mert láthatatlan
hegein
a múltban járó
gondolatom tör,
mely minden nap
e borzongó
bőrre tűz,
téged.

Esztelen gyilkosok /Fa halál/

Neked talán csak tűzrevaló
meleget adó lobbanó láng,
nekem hintám volt, ringató
szeles napokon vad musztáng.

Te törzsében a rönköket látod
én évgyűrűket, bennük emlékeket
lélegző lényt, barátot, s ha kivágod
lelkemben gyilkolod a fényeket.

Fűrészport látsz, ahogy acélfog mar,
de nekem vér az, sajgó szemcse,
mit a szél felkap, szemembe kavar
s könnycseppek hullnak keserű szívemre.

Ne bántsod a fát, se akácot se hársat
mert míg érzed virágaik édes illatát,
addig lesznek élő segítő társak,
halálukkal az ember is, megöli magát!

Kőből kő

Érdekes kő voltam
mit az élet
eléd dobott,
tenyeredbe vágytam,
kíváncsiságod
felkapott,
s éreztem
rám záródó
ujjaid hegyén,
szíved dobogását
bőröd
párás melegén.
Átjárta pórusaim
tested illata,
lett a pillanat
forró nyári éjszaka,
s én a kő
megremegtem
sosem volt szívem
lűktetni véltem,
nyíltni vágytam
akár a tulipán
kinek fény ragyog
zárt bimbóján,
kit nem rég
még a fagy
dere,
szorított
mint óriás keze.
De hirtelen
zuhanni kezdtem
illatot, meleget
már nem
éreztem,

becsapódva
a valóság
vastalajába,
fájdalom pattant
a lelkem
bús szikrája.
Már nem hallottam
lépted távolodó
zaját,
kőből
kő lettem,
ki deres
felszínébe
zárta,
tested
melegét, s illatát.

De-pressziód

Betört ablakon rád ront a sötét,
magadhoz szorítod semmi kedved,
bámulod múltad málló eresztét,
már letenni kívánod kereszted.

A derű aszályos sárgálló rét,
közepén fájdalom kóró mered.
a holnapok csak mából nőtt tüskék,
de még nyújtod feléjük a kezéd.

Lelked repedésein szivárogoz
a zord magány szűrös hideg vize,
sáros jégcsap fölött varjú károg,
de őt sem érdekli: kibírod-e.

Lassíts! /Az útszéli keresztekhez/

Féklámpák fényébe csapódó élet,
vér szivárog át a karosszérián,
sorsok törtek, a jövő semmivé lett,
egy pillanat, ennyin múlt csupán.

Esztelen rohanás, mond mire való?
Nyersz egy pillanatot, egy percet?
Ha angyalod nem vigyáz, száll a jajszó,
könnyek mossák az út menti keresztet.

Hát lassíts, állj meg, késs hogyha kell!
Ha túl gyorsan mész észre sem veszed,
lehagytál mindenkit, az érzés felemel,
de féklámpa fényében előződ életed!

Még nem tudom

Ha majd nélküled
érkezik az est,
s vendégül a
magányt láthatom,
ha lelkembe a múlt
keserű emlékeket fest,
ecsetéből lecseppen
a szétfolyó fájdalom,
ha hideg földön ülve
álomba zuhanva,
ujjam görcsösen
markolva magamba
neved mormolom,
ha ébreszt a hajnal
pacsirta hanggal
s élni hív,
hogyan megyek-e nélküled,
még nem tudom.

Musztáng

Musztáng élet a fiatalság
De az idő lassóját veti,
Zaboláz s oda a szabadság
A sors nehéz patkóját veri.

Ember!

Ember!
Szemed a csillagok honát
fürkészi, kutatja,
titkokra éhezve
falod az éjszakák sorát,
távcsöved hatalmas szemét
fényévekre nyitja,
befal minden fényt s frekvenciát.

De TE?
Egyre beljebb vágysz,
az ismeretlent faggatod:
Hol egy nagyobb hold, bolygó,
min az élet virul vagy épp elkopott?
Az üstököst,
Isten eldobott követ
bámulod, ahogy izzik csóvája,
s távolba nézve már
ÉSZRE SEM VESZED,
fogy a FÖLD,
szemfedéllé lesz
elolvadt sapkája.

Ember!
Hagyd az ég hódítását,
Hisz TE leszel
maga a csoda,
Ha túléled önmagad pusztítását,
S lesz itt lenn, a jövőnek otthona!

Sebzett szélű felhők

Ha haldokló alkonyon
a parázs Napot
kettészeli a sík,
fényvér pocsolyában
áznak a fák
s a kopár szik,
bíborba dermed
a gémeskút
álmos bólintása,
sebzett szélű felhők
úsznak
a sötétség honába,
akkor lesz
zuhanva lángoló
fészekké lelkem,
verdeső
emlékeim újra égnek,
s cipelem keresztem.

Csavargó remény

Itt hagytál újra.
Sötétszürke alkony lett megint,
s én kongó magamba bújva,
szomjazom a színt.

Itt hagytál újra.
A világ súlya feszül a vállamon
leheletem szálló ködként kifújva,
vergődöm a zátonyon.

Itt hagytál újra.
Lelkemre döbbent csend ül,
ahogy a magány hegyén lép a csúcsra,
ugrani készül.

Itt hagytál újra.
Remegő pilláim között a fény,
hunyorító világtorony, hogy találj az útra
s ments meg, te csavargó REMÉNY!

Lenn a mélyben

Csak iszap vagyok
itt lenn a mélyben,
víz a csendem
mely tündöklőn ragyog,
hófehér hattyúk úsznak
fölöttem, mint kitárt szárnyú
kecses angyalok.
S néha viharos éjszakán
mikor hullám rázza testem,
feketére festi vérem
széttépett csendem,
vágyom rád, oly nagyon...
...s önmagamba hullatom
könnyem.

A rideg hajnal, csillagok
fényét simuló hullámokba
nyomja, akár parázs,
úgy ég lelkembe
az égi fa lehulló lombja,
s kinyílik lelkem kagylója,
benne rejtőzik a szerelem,
az apró gyöngy, a régmúlt
elszakadt naplója.

Hangulat

A fekete vas-eget
ezüst szegecsekkel
fogja át az éj,
ferdén aranyívű lakatként
függ rajta,
a fogyó holdkaréj,
de a hajnal-kohó
izzik már keleten,
parazsa égre kap,
azúr acél lesz az ég
a lángnyelveken,
reményt kovácsol a Nap.

Sorsok

Hideg fűvön földönfutó ül
senkije van, nincs háza, álma,
üres üveg homályos képe
mosolyog rá, egy pocsolyába.
Lyukas kabátját a tavasz varrja
langyos fényecrnáját a szél vágja el,
csak a halál mosolyog rá, ha Isten is akarja,
fölötte a varjúhad károgó halotti lepel.

Túl késő

Túl későn
talán már hiába érkeztél,
lelkem fagyba zárta
e hosszú Tél,
szívem dermedt üveg,
jégvirágot rajzolt rá a magány,
.....töröld le lassan leheleteddel,
ha szeretsz úgy igazán,.....
ha nem, forró testtel ölelj, vadul, durván....
úgy mint mikor a gőzölgő rongyot,
a jeges ablaknak vágod
s én robbanok, hullok szanaszét,....
leszek örök, fájdalmas szűrő szilánkod.

Ablakra fagyott

Ablakra fagyott hajnali pára jégszeme
szobámba bámul,
benn a csend puha párna,
tudatom nyújtózik, még kábul.
Bőrömet simítja a hideg magány
s dűnék nőnek karc ujjá alatt,
...érintéseid emléke karaván,
rég nem járt úton újra áthalad.
Borzongó fájdalom, szakadó sebek,
szívemben éles rianás, álmomban szorított
kezed nyoma a lepedő ráncain,
ez maradt, semmi más.
Ablakra fagyott hajnali pára,
vörösen felizzik, belehal lassan,
a Nap csókjába.

Ezerszínű egymásba ölelő rengeteg

Magamba nézek: mély ez a kút
zuhan sebesen a gondolat,
hanyagul dobta belém a kíváncsi öntudat.
Kérdőjellé görbül, ahogy egyre,
mélyebbre ér a szívembe, ami itt benn
dobog monoton, mint váltók
a döcögő vonaton, egy hosszú úton,
hol könyököl az unalom.
...és nézem, egyre bámulom magam
igen, a gondolat már-már rohan
bennem a kútba, hogy megfejtse újra,
hogy ki vagyok én, mert egyszer már tudtam,
mikor anyám karján tejszagún aludtam.
De rég volt, azóta kútkávámat
oly magasra rakta fel az idő,
hogy nem hallom csobbanását sem,
ha belézuhan egy gondolatnyi kő.
Igen, már azt hiszem, túl mély vagyok,
néha magamtól fojtogatva fulladok,
lelkem olyankor, mint kolibri szárnya,
úgy verdes e testben a hús- kalitkába,
hová az Isten nem tudom mért rakott,
hol néha úgy érzem magamra is hagyott...
De mégis, nézem ezt a mély kutat
talán a fenekén a halál most mulat,
hisz ha ott van, úgy sem látom,
mint éjszakába akasztott fekete kabátom,
olyan az egyszínű halál,
tágra tárt szemem, rá nem talál.
És nézem ezt a mély kutat,
bennem már negyvenévnnyi indulat
forr, mint vulkáni magma,
tudjam meg végre ki vagyok,
de még ma!!!

S bámulom ezt a mély kutat,
a gondolatnak csobbanása sincs,
már nem kutat,
mert rám talált a felismerés,
ami több, mint kósza feltevés:
Mert fa vagyok én, melyben erdő lakik,
ezerszínű egymásba ölelő rengeteg,
ősapáim, ősanyáim a Tóth atyafik
törzsembe égetett jele rengeteg
üzenetét hordozom,
én ki a mély kutat,
már mosolyogva bámulom.

Napjaim

Napjaim vánszorgó útján
az aszály ver sátrát,
por száll léptem alatt:
kavargó alázat.

Napjaim egyre csak peregnek:
sorsom kiszakadt zsák,
elszakadtak rég a boldogság cérnák,
mik befoltozták.

Napjaim menekülnek egyre,
sarkukban az ijesztő semmi csahol,
de rázuhannak, mint robbanás a csendre
a tudatra, hogy nincs megnyugvás sehol.

Napjaim örök öngyilkosok
előttük a jövő:füstölgő híd,
s mennek a recsegő deszkákon,
hogy átérnek, sohase hidd!
Napjaim égnek, de bennük marad
minden kín, fájdalom,
s lángolok velük én is,
a gyufát hátradobom a vállamon.

Hársfaszív

Szívem őszi szélben hajladozó hársfa,
gyökere titkom, hogy senki meg ne lássa,
emlékeim rejti gyűrűk fonta törzse
fájdalmaim bújnak üreg sötétjébe,
hitvesem a lombja, lányaim az ágak
s elkorhadt gallyak a régi-régi vágyak.

Hulló csillag /ilyen az ember/

Zuhanó fénye ívet rajzol
átszúrva egy esti felleget,
mit a szél a Hold udvarából,
dühödt erővel kikergetett.
Bámulod múltó ragyogását
közben földbe csapódik teste,
elfordulsz, vesztedte varázsát
csak kő, mit leejtett az este.

A zene varázsa

Halk zene szól szobámban, hallgatjuk Én s a magány
Hegedű sír, könnyei peregnek a mélabús zongorán.
Szívemet csavarja a dallam, arcomon fájdalom ég,
Ahogy legördül egy könnycsepp hidegen, mint a jég.
Fuvola vígasztal, hárfa lágyan simogat, hozzám bújik,
Könnyem szárad, a szorítás lelkemből ködként oszlik
A dob nyugodt ütemű ritmusára vált szívem dobogása,
A zene varázsszőnyegén repülök egy gyönyörű világba.
Arcom esti tó tükre, kifordított zsebként üres az agyam,
A zene megtölt, feledek mindent s hallgatom boldogan.

Ritkul a ritmus, elfogynak a hangok, s elhalkul a dallam
A csend betoppan, s mégis hallok ott benn, magamban.
Miközben lassan visszatérnek a gondolataim, érzéseim
Újra fájdalom jár lelkem-szívem lüktető mély sebein,
Tűnődöm, milyen hatalmas, mily erős a szép zene ereje,
Hisz a poklok fájdalmát mutatja, s a mennyben jársz vele.

Első szerelem

Múlt dúdol a lelkem dombján
vérző őszi ég alatt,
elcsendesült rég az orkán
kitágul a pillanat.
Szivárványból színeket csen
tarka kedvet fest nekem,
ecsetéről derű lebben:
megidézett szerelem.
Régi rózsza újra virul
virágpóra lágy mámor,
tomboló gond most elcsitul,
szívem szökik karjából.
Köröppenve felhőkbe jár
repülése bódulat,
jaj de kár hogy halott a nyár,
úgy vágyom a csókodat!

Lelkem

Lelkem száll a szempillára
Boldog fényű függőágyba,
Alatta a szép csillogó,
Szemed tükre ragyogó tó.
Majd lecsúszik, le a pillán
Elringató édes hintán,
S az íriszedre alászállva,
Beleforr a szivárványba.
Elnyeli az édes lényed
Viszi testedben a véred,
Szívedhez ér, s beleolvad
Szerelmem s a lelkem is vagy!

Hallani szeretném

Hallani szeretném
lélegzeted egy születő hajnalon,
mikor rezgő szempillád alatt
képeket perget az álom,
ágyad szélén elbűvölve ülve
mosolyod csodálva
rossz királyként,
ki nem tud uralkodni
a vágyon.

Hajadba simítanék,
mint holdsugár a rét fűvébe,
ujjam ajkad ívét
remegve festené újra,
s ha édes fintor futna
ajkad szögletébe,
lelkem bújtatnám
egy perzselő csókba.
Ha a kábult ébredés
karomban lelne,
szemed íriszében
látnám magam, mint bálványt
lelkemben a szerelem
rózsaként teremne,
s boldog lennék
ha hallanám a hangod:
a hangszínszivárványt.

Ma csend van bennem

Ma nagy a csend nyugodt lelkemben,
A gond elhaló lépteit nyeli az üresség,
Ma csak szivárvány fényed él szívemben,
Ma csak Te létezel s vagy ölelő mindenség.
Arcod gondolat másában s bársonyán pihenek,
lettél egy boldog érzéssé, lettél gyönyörű kikelet,
Érzelveim Rád hajló ágán a boldogság rügye pattan,
A szerelem nyílik, s kelyhén Te lebegsz angyali alakban.
Lelkemből kiűzött gondok, bánatok ma nem érhetnek el,
Megvéd hű szerelmed takar, mint áttetsző üvegkupola,
De a pillanat törékeny, az ég alján vöröslő sejtelem
Erejét gyűjti holnapi életem pusztító, félt vihara.
De ma még bennem ringsz, csak Te egyedül
Lelkem tenyerében állsz, őrizlek, vigyázlak
Szívemben andalító szép dallam pendül,
Ma átadnám magam Érted, a halálnak.

Nélküled

Életem napfogyatkozásában emléked fénysugár
Rám villan, simogat kicsit, mint hajnal a határt.
Arcod lebeg, nyúlok felé, szívem elszorul,
De röppenve száll el s a magány rám borul.
A megkötözve lépkedő késő őszi fényben
Palackpostám dobom, a remény vízébe!

Félhomályban

A félhomály ágyából
lebben az álom
nyújtózó csendünk
búcsúzni készül,
könnyem csordul
puha pilládon
ébredő arcod
napfénytől szépül.
Szemed réséből
tekintet kúszik
büszkeség szárítja
eltitkolt könnyem,
szívem bár szíveden,
de közelebb bújik,
érzem, hogy a világ
nélküled nincsen.

Pernye

Gyönyörű gyilkosom,
hangod lett a fáklya,
melytől izzott
lelkem kérge,s az egész fája.
Úgy égtem el, mint őszi nád
hol szél űzte a lángot,
egy pillanat volt csupán,
s pernyeként
jártam a világot.
Lettem semmi az üresség
markában
se élő, se holt,
sötét égen céltalan lebegő,
málló fekete pont.
Fagyos földre szálltam
kuporodva rögre,
betakarva hóval,
nyöszörögve ködbe,
fekete füst lelkem
fájdalma ért véget,
hófehérré válva,
hagytam itt a létet.

Huszonegyedik, a századok vége

Műanyag világban
processzor lábakon
rohan az idő.
Fákat, bokrokat
gyilkol egy gép:
falánk vastüdő.
Emberek négykerék
végtagon száguldanak,
roncsba zárt tempó:
keresztet állítanak.
Aszfalt csíkok lassan
egymáshoz érnek,
bűzös szemfedél
a néhai rétnek:
Ámen
Gyászra nincs idő
markoló a földbe harap,
egy gyár kinő,
még szinte gyerek,
máris köbméternyi
kormot, kátrányt nyelek,
s félek:
mi lesz, ha nagyra nő?
Eső esik,
a komor felhők
gyomorsava,
kissé pezseg egy szobor
és a talapzata,
de semmi gond,
van még idő,
jön James Bond
a világ megmenthető.
Édestestvér, keserűvé válik
szeretete ölél mindhalálig,

csak hamar jöjjön,
testvér vére szárad
az örökölt földön.

Mindenki lop,
gyilkol és lázad,
örültek háza lett
e nyomorult század.

Vírusok támadnak
talán egy meteor
is épp erre fordul,
sokan verik a harangot,
de az meg sem mozdul.

Világháló terül,
a földet körbe zárja,
ez lesz a halál
legnagyobb fogása.

Őszi alkony

Kedvemről a színeket
hideg eső mossa,
jeges szél tépi
rongyos reményem,
ábrándom zsákjában
apró morzsa,
a jövő ege
beborult egészen.
Reszkető bőrömre
fojtó köd szítál,
meztelen ágakon
bukdácsol sóhajom,
a magány ölelése
újra rám talál,
összeforrva állunk
e haldokló alkonyon

Sárban hagyott lábnyomok

A hétköznapiak
sárban hagyott lábnyomok,
s rájuk egyre zuhog az idő,
akár buborékos őszi eső,
s néha, ha visszapillantok
a jelen válla fölött,
csak málló percek, órák
fuldokolnak a felejtés
pocsolyái között.

Szívbillentyűn ír a lét/m/

A buzgó lét szívbillentyűm veri
vérlapra írt jelek százezrei,
keringnek testem ér- futószalagján,
hordozzák az üzenetet,
mit az Isten súgott hajdanán,
e porból lett gyatra alkotásba:
Élj!

De hiába, mert lassan
odavész a szó, mint
egy kis hajó az óceánba,
min túl sok volt a teher..
..félek lelkem is megbillent már,
hisz a zátony ütötte seben
túl sok a víz, mi bejutott,
elhalt már rég a csobbanás,
ahogy az ösztön
egy palackpostát dobott:
NEKED.

Jégcsap a lét ereszen

Életem, mint tehetetlen jégcsap
Függ a lét rozoga, imbolygó ereszen,
Évcseppjeim suhogva semmibe hullnak
Átzuhanva a jelen keskeny peremén.

Ha megjön lágy szelével a Tavasz
Már csak utolsó cseppem az ereszen,
Rád gondolok halkuló szívvel,
S az elmúlást magamhoz ölelem.

Fekete falakra írtam

Repülésnek hittem
szörnyű zuhanás volt,
szemem íriszébe tört
az alkonyi égbolt.
Bíborkönny gleccser
fakó hó- arcomra
só barázdát szántott,
sóhaj leple terült
a megfeszült csendre,
s a magány szakadékba rántott.
Denevér szárnyú emlékek
suhantak hangtalan,
mikor múltba járt a lelkem,
s reszkette magamtól,
hozzám futottam,
mert a sötétben
senkit sem leltem.

Fekete falakra vérrel írtam verset,
sajgó sorvég rímje keservesen csengett,
majd kondult, mint a harang kit vernek
mikor a lelkek az égi kapu felé mennek...
..most itt vagyok, a végtelen vers alatt
kezemben összetört remények,
halott múlt, sebzett jelenem maradt,
s a jövőben már nem égnek a fények.

Szóközzel írva

Sorsomat szóközzel írja az Isten,
 semmibe mártott billentyű:
 mit leír az nincsen.
 Semmi, semmi vagyok,
 egybe folyt esték, nappalok
 tengerében ázok,
 oly mélyen akár a Mariana-árok.
Vaksötét lét hová nem jut le a fény,
csak a gondok: megannyi gránát, töltény
 melyből így is túl sok van idelemn,
 kevés az időm, gyutacs az idegem.
Sorsomat szóközzel írja az Isten,
 észre sem veszi, majd ha nincsen.

Keskeny párkány

Esti délben fenn az égen
a Hold bámul reám,
hideg szélben szikla széken
a dér festi ruhám.

Fenn magasban, egymagamban,
fekete csend terül,
emlék lobban, halkan csobban
s a mély múltba merül.

Tart a magány- keskeny párkány
alig-alig férek,
sors trapézán, függök némán,
....ugrani sem félek.

Sóhajom jégvirág

Szívem legmélyéről ólom sóhajom
Száll lelkem ablakára, s lesz jégvirág,
Kedvem zúzmara lepte nehéz fűzfaág,
Reményem földön hever, s ott hagyom.

Hajamba hideg szél szövi a Tél színét
Semmibe tartó lábaim alatt hó jajdul,
A táj megfagyott kép egyre halkul,
Reszketve nevet sutognék, de kiét?

Lesz még

Kel a Nap, karcsú sugara puha ecset
S vörösre festi a magányos felleget,
Amit sodor a hajnali szél az ég peremén,
Egyre törpül, majd eltűnik, mint a remény.

Kerek Hold ezüst fénye táncol a tó tükrén,
Apró halacska ugrik fürgén sima felszínén,
De nem marad utána más, csak egy pillanat
Mi a körhullámra ül, majd elvész a part alatt.

Tél jár a mezőn, karja a bús felhőket cibálja,
Eltépi ruhájuk, s hópelyhek szóródnak a tájra.
Fehérré változik a sárgálló fű, a ruhátlan bokor,
Meghal a táj, mint vázába temetett virágcsokor.

De remények mindig születnek, s fényt hoznak,
A kis halak az éjszakában, majd újra táncolnak,
A Tél is összeszedi zúzmaráját s hulló pelyheket,
Lesz még zöld a mező, ha a kikelet megérkezik!

Koszorú helyett

Az életed
élettelenné tett
a halálnak ehhez
semmi köze,
te magad
mérgezted életkelyhedet,
s lett veszted
utolsó kortyod közepe.
Elfogyott a gyertya
tántorgó lángod alól
a miértek folyója
nélküled csobog tovább,
koporsód tetejére port
csak az őszi szél szór,
de sírod nem nyughelyed,
csak élni készülő báb.

Halk halál

Szél vágja arcomba a szilánkos havat,
fájdalom ráncolja vörös arcomat,
a sors mulat?
Jégpáncél a tavon, partján sárga nád,
suttogó halotti beszéd, panasz, Istenem hozzád,
de néma a szád.
Majd csend fogad a léken belépve,
jeges víz vár, de mi végre?
Öl ölelése.

Ígélet nélkül

Nem ígért nekem semmit az isten,
mikor születő testemhez a lelket adta,
fölsírva anyám karjában pihentem:
test a testtől, lélek az égtől elszakadva.
Elmúlt néhány évtized, időm fele oda
és az isten még mindig nem ígért,
létem alatt rengett ásítva a föld, rozoga
remények felett az elmúlás kísért.
Nem ígért nekem semmit az isten
mikor magához hívta szeretteim,
virágot, koszorút a sírjukhoz vittem
fejfán törtek szét kemény könnyeim.
De nem ígért nekem semmit az isten,
a felhők között elakadt gyér imám,
földre zuhant tekintettel fáradtan vittem
vézna hitem, megszédült a kereszt a kupolán.
Nem ígér semmit az isten, de egyre csak ad
szívembe szorítást, lelkembe szűrő szeget,
fáradt alkonyom súlyát nyögi az út széli pad,
hová pihenni vágyom, de talán halni megyek.
Leszakadt fényeket gyűjt az est az ég peremén
bágyadt tekintetem köztük eldobott ígéretet keres,
összekuporodva fázom a halál hideg tenyerén,
ne ígérj istenem semmit, semmit, csak szeress!

Kigombolt szívvel

Kigombolt szívvel
jeges szélben állok,
hajszolt felhők
hideg könnyet sírnak,
szakadéknak tűnik
ez a sáros árok,
melynek mélyére
holt levelek hívnak.
Mormolt imám
pára szárnyon lebben,
szempillám alatt
tükörkép dermed,
maréknyi reményt
kuporgat lelkem,
ne bánts Istenem,
ha éppen rossz a kedved!
Tudom nem vagyok jó,
csak szeretnék,
leomló kártyavár
bennem a bocsánat,
sajognak a próbák,
égetnek a leckék,
de zokszó helyett
csak harapom a számat.
Kigombolt szívvel
istenem rád várok,
felhők helyett kérlek,
adj ragyogó napot,
mert csendjével csábít,
hív a sáros árok,
hogy sorsom könyvébe írjam le,
az utolsó mondatot.

GYERKŐC

„....Egy kis tücsök megsajnálja
Szép altatót muzsikál,
Gyönyörű a ringó dallam,
A Nap rögtön szunyókál...”

Berecz Réka: Természet

A négy testvér

Barnasárga avar ágyban,
Hársfa alatt félhomályban,
Alszik a Nyár.

Ősz takarja, szeles karja
Átöleli, s nem zavarja,
Eső szital.

Hósubában, zúzmarával,
Jégsörényű paripával,
Meszel a Tél.

Tarkabarka nyíló barka,
Apró méh csókja rajta,
A táj életre kél!

Tavaszz simul nyár ölébe,
Ősz hull a tél tenyerébe,
A négy testvér körbe jár,
Virul, s fakul a határ!

Berecz Kitti: A négy testvér

Röppenő gondolataim /Kislányomnak/

Fűzfa ága hajladozva,
Reám terül s álmodozva,
Gondolatom messze illan,
Méhecskeként repül vígan.

Bekukkant a legelőre
Meg áll ott, a közepébe,
Körbe kémlel, virágra ül,
Magasba fut, s beleszédül.

Mint a fecske úgy cikázik,
Felhők alatt bőrig ázik,
Szárítkozik szél karjába,
Mosolyog a napsugárra.

Erdőben jár, fákra lebben,
Előbújik teli zsebbel,
Vadkörte és sárga szilva,
A földre le, jaj de húzza!

Tó tükrén fut, egyre iszkol,
Elcsúszik, majd lubickol,
Sás tövében békasereg,
Nagyot kacag rajta, s brekeg.

Bejárta a szép vidéket,
Látott mindent, csodaszépet,
Visszarepült fűzfaágra,
S fejembe ül odújába.

Milyen gyönyörű a világ,
Szépen nyíló réti virág,
De a legszebb a világon,
Még is Te vagy, kisleányom!

Csótka Ildikó: Röppenő gondolataim

Csöppnyi lányom

Szív bővítés, nekem ez kellene!
Kiömlik a lényem szép szeretete,
Most itt csobog lábam előtt,
S körbe fonja, az apró nőt,
Kinek a lelkem tenyerébe teszem,
Úgy szeretem, hogy mindjárt megeszem!
Édes vérem, csöppnyi lányom
Szemed fénye boldogságom,
Hangod hárfa, lágyan pengő,
Bár termeted kis tepertő,
E világon mégis Te vagy,
Kihez gondolatom szalad.
Ha nem látlak nő a féltés,
Aggódáson száll a kérdés,
Jól vagy ugye semmi bajod,
Gázt, konnektort békén hagyod?
Éles késünk nem tompítod,
A házunkat le nem bontod?
Apró kezed milyen ügyes,
Minden falunk vízfestékes,
De jó barát a szobafestő,
Zsírkrétát is eltüntet Ő?
A ruhácskád milyen drága,
Főleg így, összevágva!
Gyere Lelkem itt az este,
Most leszel ám megfürdetve!
Samponodban darázs nincsen,
Nem lesz csípős a szemedben!
Álomtündér pilládra száll,
Ablakodon hold kukucskál,
Apró csillag nézd, hogy kuncog,
Enged el a fülem, húzod!
Aludj, aludj, nem kell lámpa,
Neked jön a villanyszámla!

Szuszogón halk lélegzeted
Apád álmokban neveted,
Ki csak bámul, csordult könnye,
Te vagy lelke féltett gyöngye!

Nagy Nikolett: Csöppnyi lányom

Fekete éjjel

Fekete éjjel felhő széken
A hold ül sugarát lóbálva,
Halvány fényben tücsök a réten
Gyönyörű dallamát próbálja.

Fakó széna illata néha
Lágy szellő hátán idelebben,
Apró tóba beugró béka
Hínárba olvad szúnyog lesben.

Bagoly szárnya lágy suhogása
Riasztgat apró kisegeret,
Közel a háza, viszi lába
Eltűnő farka kiinteget.

Pókhálót lenget, lágyan penget
Akác ágán a suhanó szél,
Egy szó reszket, lelkembe csenget,
Boldogság dereng, kacagva kél.

Nagy Nikolett: Fekete éjjel

Hópihe

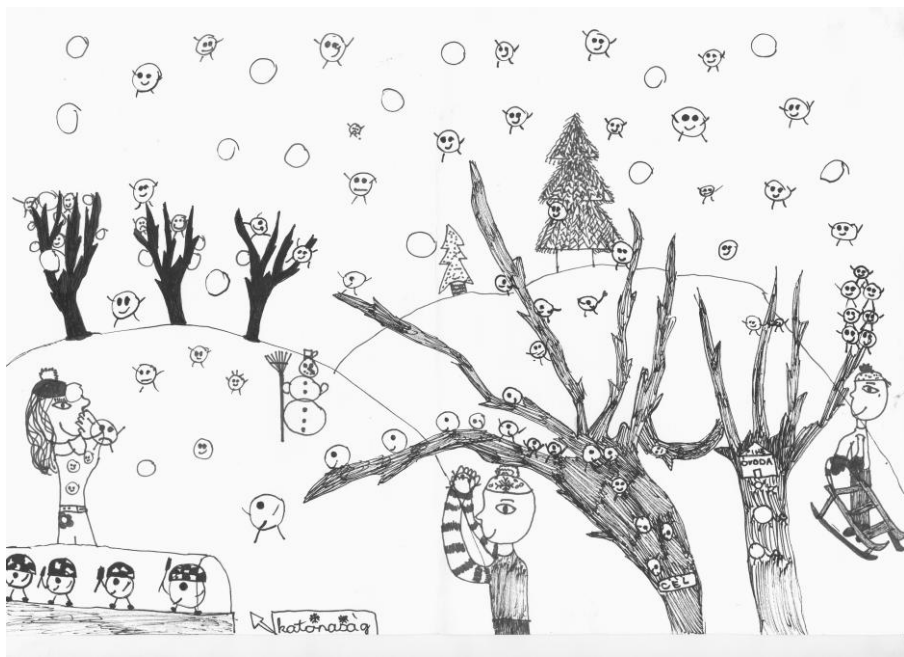
A felhőket hideg rázza
Hó esik az alvó tájra.
Fákra száll a hópihe
Nem kérdezi: tetszik-e?

Nem kérdezi: akarja?
Ráhullik és takarja.
Hófehér már koronája
Ez a pihék óvodája.

Kergetőzve ágon csúsznak
Ágvégéről elbúcsúznak.
Földre esnek nevetve
Beállnak a seregbe.

Katonái ők a Télnek
És hát nagyokat remélnék.
Vágyakozva abban bíznak
Kezed által nagyra híznak.

Hólabdává váljanak
Egymásra föl álljanak.
Kacagjon a December:
Nézd már itt egy hóember!

Berecz Kitti: Hópihe

Esti mese

Ég sarkában felhők mögött
Rejtőzik egy sárga folt,
Fénye kopott, rádiózott
Mit a szél elmaszatolt.

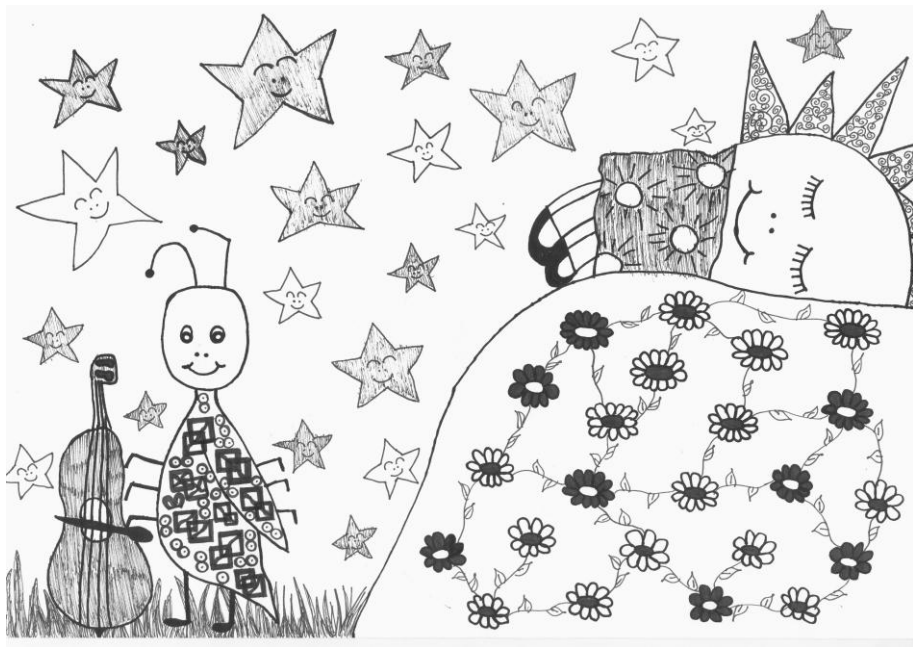
Szembe vele túloldalon
A Nap nyugszik sietve,
Fény ruháját összehajtva
Alkony polcra helyezte.

A szigorú Est mogorván
Szekrényajtót rázárja,
A Nap duzzog vörös arccal,
Hiányzik szép ruhája.

Egy kis tücsök megsajnálja
Szép altatót muzsikál,
Gyönyörű a ringó dallam,
A Nap rögtön szunyókál.

Komótosan sétál az est,
S szembe jön az Éjszaka,
Ölében ül fénymosollyal
Az ég összes csillaga.

Ég sarkában felhők mögül
A teli Hold kipattan,
Fénye árad, s mint ezüstpénz
Csillog lenn a pataokban.

Csótka Ildikó: Esti mese

Hajnali kakukkszó

Éj sötétben felhő fakad
esőcseppek zuhannak,
szél ölében egy sem marad,
lenn a fűben nyafognak.

Hajnal hozta aranyló Nap
ég aljában felragyog,
gyerkőc gombán kicsiny kalap,
tetején fény andalog.

Kakukkmadár éveket szól,
füllent nékem huncutul,
s hallgatom a bokor alól,
...hol leszek én százon túl?

Harmat szalad fel az égre,
csodaszép a természet,
lelkem terül a vidékre,
s elhiszem a meséket.

Csorba Dóra: Hajnali kakukkszó

Még ott is /Viktória kislányomnak/

Ha majd sorsom korhadt fája
ködbe nyúló vékony ága
végén függ lelkem, mint rezgő levél
kit tépáz az őszi szél,
majd leszakítja s pörögve
az idő végtelen földjére
halkuló ólom sóhajjal hull,
s az örök csendbe simul,
még akkor is az utolsó gondolat
mi kihunyó tudatomból felszakad,
te hozzád száll pille szárnyon,
féltett, gyönyörű kislányom.

Az első pillantások /Luca kislányom/

Nézem, sőt már bámulom,
mint szivárványt egy
nyári alkonyon, ahogy
a felhők alatt,
íves gyönyörűségéé szaladt,
s betelni nem tudok vele,
hisz véreimből vér Ő,
s benne Isten lehelete...
nézem s már egyre
homályosabban látom,
valami megcsillan,
remegő pillámon...

Tézek

Tavaszi terül tarka tájon,
Tücsök tanyáz tulipánon,
Tündér táncol tó tükreben,
Teknős tapsol tenyerében.

Pap Adrienn: Tézek

Süni és az alma

Piros alma fönn a fán,
Alatta egy sünn netán?
Hosszú orra tüskés háta
Nagy szemet vet az almára.
Vágyakozik, toporog,
Haragosan háborog:
„Rövidek a lábaim,
Mért nincsenek szárnyaim?
Mert ha nékem szárnyam volna,
Fogam almát ropogtatna!”
Haza indul hulló könnyel,
Együtt sír a bús felhővel,
Jött egy szellő megszánta,
Az almafát megrázta,
És akkor egy koppanás,
Hátán alma, szép pompás!

Nagy Kitti Laura: Süni és az alma

Tavaszi csúcs

A
Fa
Ága,
Drága
Virága
Hintázva
Terül a tájra.
Tavaszi szellő
A vidám tekerdő,
Virágport hint a mezőn
S elbúcsúzik a dombtetőn.
Lenn a fűközt sárgálló fészkek,
Benne türelmetlen fácán csibészek,
Csipognak, toporognak az apró lábak,
Az égen csattogva gyorsuló szárnyak,
A csipogás egyre hangosabb szapora,
Haza érkezett útfjáról a fácán mama.
Pitypang virágának sárga szirma,
A röpködő népeket egyre hívja,
Csíkos hátú sárga darázs,
Fullánkja izzó parázs,
Zúgva köröz, röppen
S a sárga körben,
Nem biciklizik
Nektárt iszik,
Majd vígan
Tovaillan.
Tücsök zenél,
Lyuknál üldögél.
De ha Ő már játszik,
A hold is mindjárt látszik,
Hunyorgó csillagokkal jó az est,
A színeket zsebre teszi, feketére fest
Fákat, bokrokat, a távoli dombokat, az eget
A rigót is festené, de csak legyint, Őt nem lehet!
Mert a rigó korom fekete, mint a tenger feneke,
De ha füttyül, mindenki örül, oly szép az éneke.
Nyugodni tér a zúgó darázs, s a fácán csibék
A fészkekben egymáshoz bújnak a tollpihék.
A távoli tóban lebegő hínárok fölött,
Egy kecskebéka frakkba öltözött,
Karnagyí rangra ez dukál,
Int, s a banda muzsikál.
Szól a dal, brekeke,
Itt a vége, hehehe!

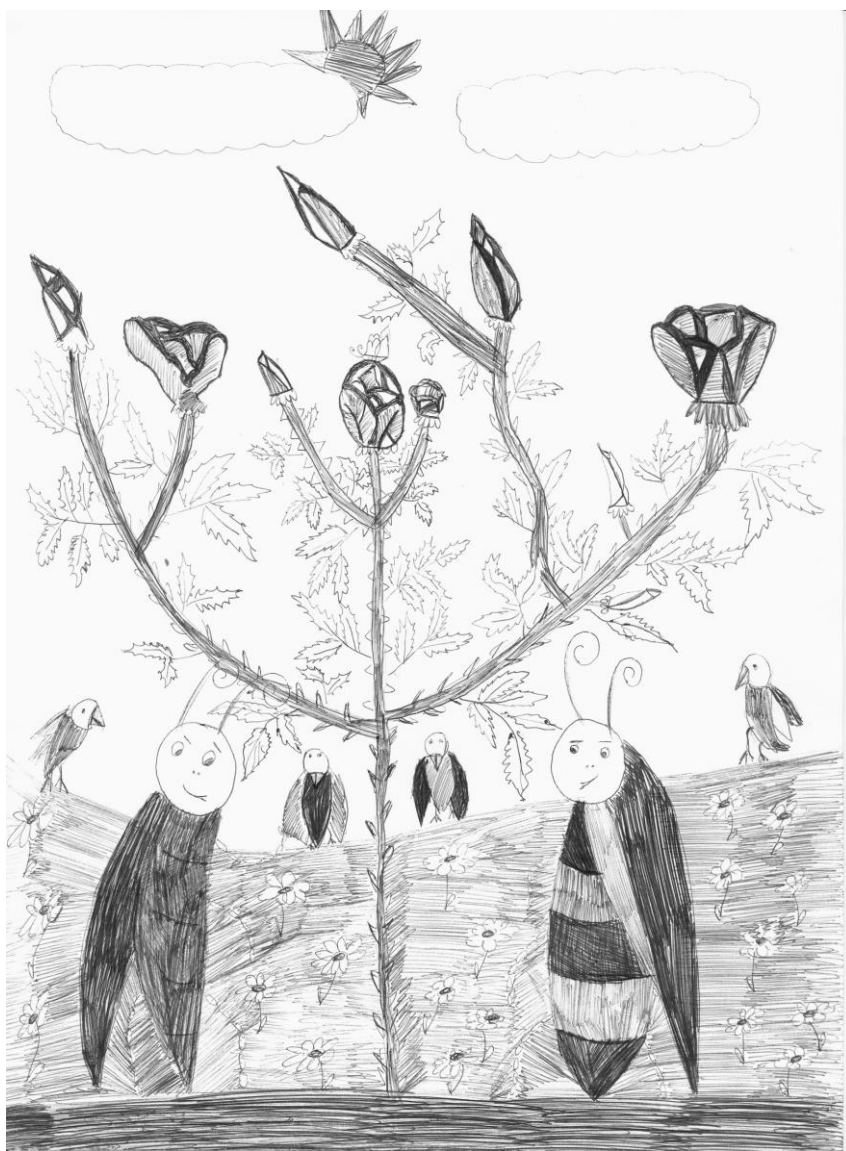
Csótka Veronika: Tavaszi csúc

Rózsa nyílik!

**A tücsök elbóbiskol,
De vígan pacsirta szól.
Kikoptatta az idő az estét,
A kelő napot verebek lesték.
Ne rohanj, állj meg egy percre!
Gyere be a harmatos reggeli kertbe!
Nézd a rózsákon a gyémánt harmatot,
Mibe a Nap, huncut fényeket bújtatott!
Ülj le a fűre, felejtsd el minden bánatod,
Lelkeddel figyelj s meglátod a varázslatot!
Vörös rózsabimbón mozdul már a szírom,
Virágillat lebben, nagyon tiszta s finom,
S a rózsabimbó akár egy szép lepke,
Hamvas szép szirmait kitergette.
A napsugár táncot jár benne
Rá szédül egy méhecske,
Nyomja csókját,
Zúgja bókját.**

Alkony

Kapaszkodik még a Nap a mába
hegycsúcsára ülnek nyafogó fényei,
pityergő bíbor hüppög a homályba
s az Alkony fekete bölcsőbe fekteti.

Bódi Sarolta Márta: Rózsa nyílik

Huncut hajnal

Az est kerítésén átszökött a hajnal,
S a mezőre leült zengő madárdallal.
Az est elsápad, s bosszankodva látja,
Kertjét a napfény bukfencezve járja.
Duzzog magában, de hát mit tehetne?
Haza indult s csillagait zsebeibe tette.

Nem hiszem el

Egy piciny ikra a tó fenekén
Ring az áramlatok lágy ölen,
Hínár táncol, igazi tünemény,
Békalencse közt szökik le a fény.

Az aranyló gömböt megcirógatja,
Mint vízi teli hold, úgy ragyog fel
Iszap ágyon ébredő csipkerózsika,
Nyújtózva egy kicsiny hal életre kel.

Egy apró élet, mégis hatalmas csoda
Bár magyarázza buzgón a biológia,
És én bólintok, de nem hiszem el
Hogy az atomrészecské életre kel!

Karácsonyi történet

Csupa hó a fenyőerdő
Nincsen benne érdeklődő.
Fürkésző szem nem kutatja
A mókust, ki az erdőt lakja.

Bizony senki nem is látja,
Tobozt cipel odújába.
Lába alatt ág, inogó
Lépte alatt omlik a hó.

De egyszer csak hó nyikorog,
Mókus feje sűrög-forog.
És a szeme nem sokára
Rátalál egy nagykabátra.

Apóka jön, pufók nyájas
Arca kerek, nagy szakálás.
Nem tudni mért, jó a kedve
Vígan fütyül a hidegre.

De látszik már mi a vágya
Zsákból villan kis baltája.
És egy fánál meg is torpan,
Nézegeti nagy-nagy gonddal.

Körbe járja, s szeme ragyog
Balta lendül, máris suhog.
Suhog, de a törzsnél megáll
Kérget bizony el nem talál.

Apókának szíve dobban,
Szeméből a könny is pottyán.
Baltája a zsákba kerül
Kis fenyőfa megmenekül.

Apó szemét fátyol fedi
A fenyőt így nézegeti.
A fa csúcsára, oda pillant
S ott egy kicsi csillag villant.

A képzelet szép cernája
Cukrot, diót köt a fára..
A szeretet jó szívében,
Gyertyalángként lobog szépen.

Mosolyogva lassan fordul,
Lába alatt hó nyikordul,
Tekintetét hátra hagyva
Haza indul ő, s a balta.

Vígan fütyült, s úgy ballagott,
Mert az erdőn kincset hagyott.
Boldog, mert van már fája
Szívébe van, nagy pompába!

Mert az élet, mit meghagyott
Szépíti majd, a holnapot!
Fenyő ágán fészek lehet,
Játszhat rajta mókus gyerek!

Simon Gréta: Karácsonyi történet

A KÖLTÉSZETRŐL

*„...azt tudom, hogy írnék még ott is,
akkor is, mikor a halál
kaszája hangtalan suhan...
...tudom, ezt tudom.”*

A költőkhöz

Mint vörös hagyma illóolaja
Versed lassan szememre szállt,
tükréből, mint csigát csalogatja
A sós tenger legkisebb rokonát.

Bár szavaid nem csípősen szólnak
Csak mit érnek, az lesz ugyanaz
A sorok lelkemre erősen hatnak
Pengetve lágyan szomorú húrokat.

De olvastam más szép versedet!
Ami cirógatva megcsiklandozott,
lelkem ilyenkor vígan nevetett
S a könny az örömtől fogantatott.

Volt ám versed mi suttogva mesélt!
Belém karolt, ölelt, s röpített tova,
Felfedve a tájak arcát, vagy rejtekét
Hol szivárvány alatt zöldell a moha.

Akadt versed miben szerelem ragyog,
Mint illatfelhőben fürdő mezei virág,
Romantikába öltöztek az elmúló napok
S csókban fürödtek a lázas éjszakák.

És volt mi után agyamban csend lett,
Mert mély volt a fájdalmas gondolat,
Mit a tollad szürkén, ijesztőn festett
S rettegtem, mint napfogyatkozás alatt.

Ha ilyen érzéseket keltesz, nekem költő vagy
Ezt helyes szótagszámmal, vagy nélküle teszed,
Ha lelkemben írásod hasonló mély nyomot hagy
Én a versek közé emelem s tűzöm, a TE versedet!

S végül, kinek kritikába hajlik át bíráló sora!
Két fontos dolgot ne felejts el kérlek, soha!
Tiszteld az alkotást, legyen az neked fura,
Mert az ember ki írta, egy érző lélek otthona!

Leírva a vers

Leírva a vers csak egy halom betű,
Ha lelkedbe olvadva lesz édes s keserű,
Ha mosollyá válik vagy könnyeddé a szó
Akkor leszek költő, kicsit benned is lakó.

A múlandóságról

A múlandóságot nem ember dönti el,
lehet az piramis vagy nagy fal mit emel,
mind csak csekély hajók Isten vizén,
elég egy mozdulat, süllyednek könnyedén.
De egy aprócska mondat, egy szállóige
Egy rég élt ember apró bölcselete,
túl élhet századot, akár évezredet,
ha lesz, ki vigye a lángoló szellemet!

Még ott is, akkor is

nem tudom
alkony lesz-e majd
vagy nyújtózó hajnal,
mikor testem börtönéből
lelkem toványargal,
zörgő avart zavaró szél
űzi a poklok kapuján
vagy virágpáros szellő
fényes égi útján
...nem, nem tudom....

... a doboló rabszolga
a bordarácsok alatt,
ha elveszti ritmusát
s az ütem félbeszakad,
lesz-e majd ki könnyeit
mellkas cellájára szórja,
ököllel görcsösen üti a rácsot,
hogymint újra ritmusba hívja
....nem, nem tudom...

...fénytelen pillantásom
mi semmibe vesző
mikor véget ér
visszavonhatatlanul
e földi útvesztő,
lesz-e ki
tenyerével szemem lecsukja,
s ki fejfámat
hideg síromba szúrja...
...nem, nem tudom....

De legyen hajnal,
ragyogó éjszaka
mikor mellkasom ernyedt
szívemre zuhan,
azt tudom, hogy írnék még ott is,
akkor is, mikor a halál
kaszája hangtalan suhan...
...tudom, ezt tudom.

Ha a gondolat

Ha a gondolat a megfoghatatlanságot megunva,
Hófehér mezőkön tinta barázdákra száll,
Rímszirmait lelked ragyogó fényébe nyitja,
Lényed lehajló ágán elidőz, akár a vándormadár,
S ha majd a futó időtől megriadva tovaröppen
Maga után csalva a te új, bár mily' gondolatod,
A költészet végtelen mennyezetén egy csepp lecsöppen,
Ha láthatatlanul is, de építi az irodalom „cseppkő oszlopot”.

Az irodalom szeméttelépén

Az irodalom virágos rét
 úgy általában,
de jártam már ott is,
 ahol szeméttelép.
Turkáltam eldobott
sorokban, tört mondatok
 váltak lelkemen sebet,
 s volt hogy atombomba
dörrenéssel jött a döbbenet:
miket eldobnak az emberek,
 hisz ez a gondolat remek.
Magamhoz veszem,
 letörlöm a hozzátapadt
 indulat ragot,
felkapaszkodó ragacsos jelzői elé,
 odavetek egy tőmondatot.
Megyek lassan,
bámulok egy málló költői képet,
 de már túl koszos ,
 hát hagyom az egészet.
Egy –két rozsdásodó
 szó mit még felkapok,
félkész rímért hajlok és már
 itt sem vagyok.
Haza érve az egész holmit
egy zuhanygondolat alatt átmosom,
s pilláimmal intve a délibáb világnak,
 a szelektív szemetet
 talán verssé álmodom.

Talán majd ma eldobom a tollam

Talán majd ma eldobom a tollam,
keserű erővel kőhöz vágom,
hiszen nincs már semmi, hogy leírjam
víg kedvem sincs, vagy csak nem találom.

Ha tintája a földet kékre festi,
akár halott remény kicsordult vére,
talán majd agyam az írást felejtí,
ihlettől, rímtől szabadulok végre.

Mára kín lett a vers, mi fejemben verdes
hisz már megszületése előtt rég halott,
lelkemnek szószele legyen nyugodt, csendes,
de ne fájjon, ha a költészet itt hagyott!

Talán sosem volt velem s az enyém
a líra tolla, a múzsák csókja?
Giccses badarság minden költemény,
s csak a betűknek voltam bolondja?
....tudom, gyémántok között, voltam én a szén.

Virágkönnny

Préselt virág
lapokba zárt könnye,
mely rejtőzik a holt
szirmok alatt,
szinte semmivé lett
gyöngye,
akár a költő s a leírt
gondolat.

Sorokba zárva

Sorokba zárva
lelked száll
egy csoda világba,
hol csendül a hang
eleven a kép
elül a vihar
csitul, mint harang,
ha elmúlik a dél
mikor a nyelv épphogy
a bronzfalhoz ér.
Sorokba zárva
az örökön
szavakon hintázva,
mámor hangulat
festi lényed,
tán a halál is
mulat,
te Istent kéred,
ujjaidat imára fűzve
nézel a lobbanó
fiatal tűzbe,
mi sorokba zárva
végtelenbe indul,
akár lobogó
fáklya, és ég
még akkor is, ha
nem lesz,
ki sorokba zárta.

Nem vágyom

Nem vágyom a gyémántok káprázatos fényét,
a karátos arany sem úzi magasra lázam,
még csak kósza ábránd sem szakítja szét
lelkem, hogy kacsalábon forogjon a házam.
Szavam hó-lapra esik, sorba simul, s tovacsobog
bennük feloldva egyszerű poéta lényem,
kincsekkel felér, ha versem polcodon ácsorog,
s te magadhoz hívod a fáradt esti fényen.

Írom

Írom hát suttogó halk szavam,
Vigyázva ne zavarjam a fát,
Ki illatba zárja az élet dallamát,
Ily csodát nem tud az én tollam!

Írom hát szerény szavaim,
De csak apró fekete kavicsok,
Velük ugyan mit is mondhatok,
Lágy esőben a szivárvány, az a szín!

Írnám hát lelkem morzsáit,
De ki éhezik e szűk lakomára?
Lesöpörni jó a feledés porába
Mit a múltó idő semmivé szárít!

SZÜLŐFÖLD, HAZA

„...Kárpátok árnyékát festi már hajnal
hol az ököl tenyérré csendesül,
egymáshoz lép ajkán a nemzeti dallal
a nép, s végre MAGYARRÁ egyesül.”

Petőfire emlékezem

Költészet. Cseng fülemben a szent szó,
Édes dallam ez lelkem legmélyére bújó,
Érzések kelnek nyitva szívem ablakát,
Képek teremnek, s látom a rónát és Tiszát.

Ballag a szép folyó, partján meghajolnak a fák,
Vizében az árnyékok sötét arcukat mossák,
A Nap az ég tetején megáll, a vízbe belebámul,
Lentről visszanéz magára, de arcizma se rándul.

Majd elindul, lágy sugarával a pusztát cirógatja,
Hol a gulyás a kútnál inge ujját hirtelen fölhaltja,
A mohás favedret, mely szinte halhatóan szárad,
A kútba lelöki, ki húzza, csinál így vagy százat.

Vályúnál marhák tolongnak, az ősi szürkefajta,
Bóg egy nagyot az egyik, majd a hús vizet issza.
A csapzott puli a gulyás lábánál csúfolja a tájat,
Nyelve kilóg, liheg, az ebédre még várhat.

Költészet. Cseng fülemben a szent szó,
Ágyú dörög, kard csattog, trombitaszó,
Édes hazám tested rúgják durva lábak,
Fiaid vérük ontják a Szent Szabadságnak!

A róna csatatér lett s nem délibáb az a dombokon,
Magyar huszárok halnak ott ezen az alkonyon.
Tájékos lovaik vérrel festett zöld pázsiton,
A halálba vágatnak, s lesz a domb: szomorú sírhalom.

A Nap elbújik, száját a felhők között összeharapja,
S az ég peremén szivárgó vérét a szél maszatolja.
Fekete este lett, csillagok a tejúton letérdelve,
Fénykönnyeik szórják a tengernyi holttestre.

Mire kel a Nap s lesz fekete Világos,
Zászlók a földön, mind véres és sáros,
Árvák jajongnak, anya temeti drága fiait,
Most mély a gyász, csorbul a remény s a hit.

Költészet. Fülemben cseng a szent szó,
Házadon Néked is fekete lobogó,
A természet s a szerelem is gyászol,
Halott, halott a költő, Petőfi Sándor.

Jelen- idő

Mesés kerek ígéretetek kopnak szögletesre
hazugság fakítja a szívárvány színeit,
vézna, éhező a reménynek teste
kopott gúnyában tántorog a hit.
Az adott szó száll, súlytalan lebeg
az igazság fogatlanul ugat,
beborul: balga bárányfellegek,
kapzsi kezét dörzsöli a nyugat.

A fű alatt /kikről hallgatnak a könyvek/

Elindult a Nap, már látszik feje búbja
Bíbor szegéjű ég peremén, fűzfa ágain
Fényhajszáit hajnali szél hintáztatja,
Visszatér a tájra sötét börtönéből a szín.

A kaszálón egykedvű emberek villáznak,
Forog a széna, riadt siklók menekülnek,
Harmat cseppek zsenge fűben pompáznak,
Lábak alatt összeérve, hangtalan csendülnek.

Egy nagy fehér kövön kökény bokor alján
Zöld gyík ölti nyelvét, szűnik dermedtsége
Ahogy az erősödő napsugár átsétál a hátán,
Felpezsdül az éjszakában lehűlt hulló vére.

Fácánkakas hangja érkezik, majd a madár is
Nagy robajjal száll le a már sárgálló búzába,
Hol a földön egy hangya lehullt magot visz,
Egy apró királyság hűsége dolgozó szolgálja.

Fű alatt a földben ősapáink drága vére pihen,
Kik védték egykor e csöppnyi szép hazát,
Szellemük a zöld fűvel s apró virággal üzen,
Ha kell, emeld fel, s egyenesítsd a kaszát!

De tudd, a háborúban csak vesztesek vannak
Mert hiába a mámorító diadal, fényes győzelem,
A csatamezőn bátor nagyapák, apák, fiak halnak,
S mi öröm a hazának az a családnak gyötrelem!

Bár nem halod a diadalban zengő harsonák zajától
Feleségek sikoltó jajsavát a hallgató égre törve,
Anyafájdalmát sem érzed a tömegben ott távol,
S nem látod a gyermek szeméből, hull árva könnye!

Mert bizony Hősök Ők, kikről hallgat a történelem,
Kik elvesztek a nagy csaták véres árnyékában,
De kik dolgoztak háborúk idején a földeken,
Árvaság, özvegység sanyarú fekete poklában?

Ki véd meg?

Ki véd meg,
ha már a törvény csak vaktöltény
s a dörrenése már nem riaszt,
sem tolvajt, sem gyilkolni készülő gatz?

Ki véd meg,
mikor saját földeden állva,
őrzöd mi tiéd, s mégis a te csuklódé
a bilincs szorítása?

Ki véd meg,
ha lincselő tömeg ontja véred,
mely délibábot látott
benne gyilkos gázolóként téged?

Ki véd meg,
ha becsületes munkád bére,
csak oda vetett alamizsna,
melynek úgy hiszik, örülnöd kéne?

Ki véd meg
téged, TE védtelen magyar,
Ki csak dolgozni,
csendben élni, megélni akar?
Ki véd meg?

A néppé lett nemzethez
/Wass Albert szavaihoz/

Mi lett veled
drága nemzetem?
Berozsdásodott tán a vasmarok,
mely a hódító nyilakat ajzotta fel
kétség marta kiáltás között:
Jönnék a magyarok!
Mi lett veled
drága nemzetem?
Tekinteted mért az út porába réved,
hisz nem tűz rád hevével a Nap,
úgy botorkálsz szülőföldeden,
mint ki idegenbe téved.
Mi lett veled
drága nemzetem?
Harsona hangod mért lett suttogás,
mely egykor Európán zengett,
s lett félt érce:
sóhaját nyögő őszi sás.
Mi lett veled
drága nemzetem?
Hol az összefogás, mely árvíz elé vont gátat,
s hol az egymáshoz feszülő
vállak tömege,
mely dobogót alkot s rá az igazság,
bizton felállhat.
Mi lett veled
drága nemzetem?
Félek, igazak a nekünk üzent szavak:
Néppé lett a nemzetünk,
kit jámbor barom módjára,
a vágóhídra hajtának.

Az első király

Kárpátok sziklái alatt végtelen zöld mezők,
Hol egymásba vágó folyók andalognak,
Nyári fényben pompázó ezüstös szeretők,
Az Alföldön át csak egymásnak csobognak.

A Tisza a hajnal szép reményét hozza
Testében rejtve a virágzó kérész csodát,
A Duna az alkony vérző bíborát mossa,
Káprázattá festve medre hirtelen fordulatát.

Az első magyar király itt, ezen a tájon élt,
Kinek köszönhetjük ezer évünk s az államot,
Ki talán sírva ontott magyar testvéri vért,
Hogy megélje büszke nemzetünk a holnapot.

A Duna vizét bölcsen Tiszáéval keverte
A szövetség hüvelyébe tolta a nyugat kardját,
Pogány hitét, ősi Isteneit rettegve temette,
Keresztet vetve követte Jézust, Isten fiát.

Az Alpok lábánál s hol székely kapuk állnak
Háláját rebegje minden szívében Magyar,
Imába foglalva nevét Szent István királynak,
Ki népünk forró egén volt éltet adó zivatar.

Kárpátok árnyékát festi a hajnal

Az Ural vettette árnyékát a tájra,
hol a magyarság szent bölcsője állt,
sámán dobok hangja bújt az éjszakába
révült ritmus, szellemvilágba szállt.

Az éj fekete papírján ezüst pecsét,
a telihold korongja ragyogott,
csillagfénnel írta örök szerződését
az élőlény s ki az égben lakott.

A legelőt, szülőföldet s az őshazát
egy nap mind-mind maguk mögött hagyva,
lovak cipelték harcos népünk otthonát,
cserélték tóéletük, folyóra.

A nemzedékek hosszú századokon át
vándorok hazátlan létét élték,
sorsára hagyva Etelközt, Levédiát
egy új haza dús földjét remélték.

Kárpátok íve ölelte mezők, folyók
ez lett a hely, hol szép honra leltek,
vérből vértestvérek földet kioszthatók
vezérek s tisztelt nagyurak lettek.

Majd a sámán dobokra rátört a végzet
az égig érő fa földre zuhant,
a hitvilág kereszt árnyékában égett,
de hamujában új vallás fogant.

A fejedelmi cím, királyiba váltott
a testvér hű szolga székébe ült,
s volt, hogy a hatalomért kardot kirántott,
s a penge testvér szívébe merült.

Bajban, vészben, szörnyű háborúban mégis
vált vállvetve egymásba karolva,
védtük hazánkat, ha leszakadt az ég is
fiaink életét elsodorva.

...Elmúlt azóta ezer év, megannyi lét
dúlta földünk, tatár, török, német,
büszke hazánkat Trianon szabdalta szét,
de sok magyar idegenbe ébredt.

És mivé lettünk, hisz magyar magyarra tör,
vezéreinknek szerződő vére,
hatalomért, pénzért ölő kegyetlen tör,
lyukas garas sincs becsületére.

Míg a huszonegyedik századhoz értünk
kincseink az úton odavesztek,
üres lett zsebünk, sivár a lelkünk
a vezérek veszett rókák lettek.

Ránk terülő ábránd a demokrácia,
mit hasztalan egyre csak kergetünk,
becsület kell csak s az igazságnak szava,
mire adhatunk és építhetünk.

...Kárpátok árnyékát festi már hajnal
hol az ököl tenyérre csendesül,
egymáshoz lép ajkán a nemzeti dallal
a nép, s végre MAGYARRÁ egyesül.

Üvegszilánkot sírnak a szemeid

Kopott asztal fölött
üvegszilánkot sírnak a szemeid,
ujjaid présétől betűt sikolt a toll,
itt a múlt, újra kegyetlenül lelkedbe gyalogol,
kiássa megsüllyedt sírjuktól szeretteid.
Üvegszilánkot sírnak a szemeid,
de ajkad összeszorítja a dac,
tollad tébolyultan üvölt, mégis néma maradsz,
egyre csak a jeleket vésed
már nem számít minek s kinek,
tested alagútjain hevesen száguld a véred.
Üvegszilánkot sírnak a szemeid,
magadhoz húzod vérző, kifosztott hazád,
tudom mennél, ha háború volna,
meg van még a régi kaszád,
...de te nem, te nem ölnéd magyar testvéreid.
Üvegszilánkot sírnak a szemeid,
mikor a bordáid íve alatt doboló szelencéd nyitod,
benne a szerelem s ezernyi féltett titok
téli tavak szakadó rianása súlyával sajog,
...szempillád alá az álom félszegen tántorog...
Kopott asztalon,
arcod üvegszilánkra hajtva pihensz,
a földön térdelő, összegyűrt mondatok,
az álom s az ébrenlét közt egy sóhajon lengsz,
már várnak rád az éhes papírlapok.

Szabadság!

Szabadság!
Megannyi nemzedék sóvárgott utánad,
imádság
kérte, hogy honunk fűvén járassad lábad,
hazafi
kardpengék vágtak véres csapásokat feléd,
Petőfi
neked áldozta ifjún lantját s az életét.
Szabadság!
Te elérhetetlennek tűnő délibáb,
szolgaság
vágyálmában lebegő édeskés honvágy,
békeség
szomjazott virágát mond hát mikor nyitja ránk,
Istenség,
hányszor zuhan vissza egedből tört „miatyánk”?
Szabadság!
Mond, mért vagy az ember fekete báránya?
Kapzsiság
tipor, ha üres a háború oltára,
becsület
nélküli világban kiszárad hintett magvad,
gyűlölet
gyomja burjánzik, eléri újra a nyakad.
Szabadság!
Gyere, hozd a sátorfádat, itt van helyed!
Magyarság!
Tedd össze végre honi jobb és bal kezed,
büszkeség
hit, összefogás kovácsolja e nemzetet,
áldassék
Arad mártírjai s minden lét mi elveszett!

Még állnak a gátak

A demokrácia medrében
csörgedez a nép
terelgetik még
a törvény-gátak,
önmaguk Isteneknek képzelt urak,
mosolyogva adó-köveket dobálnak.

De tudja-e
ki ostoba módon
túl sok követ hajít a mederbe,
ez a nép a szelíd nép, ha kitör,
oly arcát mutatja majd,
mi rég el van feledve?
Ha gátak szakadnak
szétfröccsennek az indulatok,
nem véd meg senkit
ígéret, s a hazug
mondatok!

Lángok

Egy doboz gyufa
a sors zsebében,
mit a véletlen hirtelen
kezébe kap,
megrázza, s ha csörög
egy szálát kihúzza,
majd az apró fény
sercegeve
a sötétbe csap.
Ha van gyertya,
fáklya,
vagy egy kopott
petróleumlámpa,
tüze tovább marad,
de ha avarba kap
s jó szél lesz a társa,
egy országon is
által szalad!
De ha nincs tápja
a szál önmagát
zabálja,
fekete pernyeként
hullik a sárba,
ha igaz is volt
fénye,
s bár ragyogott az égre,
mégis csak hiába.

Eltört ígéretetek

Eltört ígéretek
forró csend szivárog,
lassan szítja a harag
lángolni kész parázsát,
a fejekben még keringenek
keselyű hazugságok,
de az igazság már
felajzotta nyilát,
s ha majd kiröppen a vessző
a tavaszi ég alatt,
remélem nem lesz
több útvesztő,
a bukott vezérek hada,
végre hátra marad.
De aki lopott, csalt, hazudott
annak nyugodt álma véges,
fordul a kocka:
s végre nem
a dolgos tenyér lesz véres.

Jóslat (a hatalmasokhoz)

A jégtől hasadnak
a hatalmas hegyek,
hát jól vigyázz,
mert én vízzé leszek
ki megtalálja
minden gyöngé résed,
és egy hideg hajnalon
rianó nyögésed
zajára felébred a világ,
kire árnyékok vetetted,
s mélybe hullik ormod,
sosem volt gerinced.
Hát jól vigyázz,
te aki bort vedelsz
s a vizet hűn prédikálsz,
kibe légtérben járó lábad törlőd,
az hozza el halálod!

Változások

A szavaktól
nem változik a világ.
Nem lesz az éhezőknek falat,
már hiába
„koptatod a szád”
s írsz tele nagybetűkkel
minden tűzfalat.

A világ
csak a harcokból ért
a fegyverek nem tudják
mi a monológ
sorozatot hadarva ontják
a drága vért
akkor is, ha anya karján
holt gyermeke lóg.

A túlélők,
ha győztek is, bűnösök
mert pusztították
kiket teremtett az isten,
de bezáródnak majd
a megkezdett körök
s eljön az idő,
mikor bocsánat nincsen.

De nem tudom,
mikor jön el a zord idő,
lehet hogy holnap?
Vagy várni kell ezer évet?
Az ember addig is ölni fog,
míg csak lesz legyőzhető
míg uralkodhat, elvehet,
míg hiszi,
hogy ő bárkit elítélhet.

Milyen kár,
hogy tehetetlenek a szavak!
Nem tépik le a világról
a rút bábruhát,
hogy az emberek beszélnek,
de semmit nem mondanak,
s hogy a fegyverek oldják meg,
a világ minden vélt baját.

Ne csodálkozz

Ne csodálkozz,
ha holnap
kivont karddal
ölni megyek.
A remény
elgurult kis kavics,
a gond dobjai
túl hirtelen lettek hegyek.

Ne csodálkozz,
ha elegendem van
a nincsből nőtt semmiből,
a hitel indájából
mely fojtogatva
életemre tör.

Ne csodálkozz,
ha holnap
felgyújtom a telhetetlen bankot,
megölöm a rókát, a varjút
és végre én eszem a sajtot.

Ne csodálkozz,
ha elegendem van a munkából,
minimálvér csörgedez bennem,
honatyák viccelnek sorsommal,
de nevetni rég nincsen kedvem.

De ne csodálkozz,
ha mégsem ölök és gyújtogatok,
édesapám jónak nevelt,
de lehet
hogy végül
a becsületbe belehalok.

Szülőföld

Ide simul a Bükk-hegység lába,
mint alkonyi bíbor a nyári éjszakába,
a szép Hortobágnak itt van feje búbjá
kinek sás haját a szél mosolyogva fújja.

A zsinagóga falait itt tépi az idő
ablakait pók szövi, s galambdúc a tető....
.....S itt van mindenütt apám lába nyoma
itt kering a lében ezernyi mondata,
ide hintettem szét szép fiatalságom
itt él ismerősöm s minden jó barátom.

Ezernyi szál köt, húz és nem ereszt:
a bimbózó rózsák, megannyi kereszt
a fű, amin járok, az útszéli árok,
a fák, a bokrok még a kő is, amin megbotlok.
Ha mennék mind marasztal, magához ölel,
hív, mint roskadt terített asztal: üljek közel.

Szeretem, szeretem minden fádat
a szomorú füzet, akácot, a hársat,
vadvirágaidat, a pacsirtadalod,
szeretem víg reggeled, s fény fukar alkonyod.
Szülőföld , bogáncsod vagyok, ki mélyen beléd tapadt,
s nem szakít ki ínség, bőség, sem a rosszindulat,
itt leszek, míg nem pillant órámra a halál
s az hosszú sóhajok közt majd riadtan megáll,
s leszek por porodban, mit a szél kerget
nyári nagy melegben a nagy hársfa mellett.

A kötet megszületését támogatta:

**A Mezőcsát Kultúrájáért Alapítvány
Wachter Józsefné „Erzsike néni”
Juhász Lászlóné**

Az illusztrációkat készítették:

Berecz Kitti
Berecz Réka
Bódi Sarolta Márta
Czirkus Babett
Csorba Dóra
Csótka Ildikó
Csótka Veronika
Nagy Kitty Laura
Nagy Nikolett
Pap Adrienn
Pelyhe Enikő
Simon Gréta

A rajzpályázat további résztvevői:

<i>Ambruzs Andrea</i>	<i>Kovács Nikolett</i>
<i>Ambruzs Fanni</i>	<i>Kovács Petra</i>
<i>Bakondi Bettina</i>	<i>Ladányi Krisztina</i>
<i>Balogh Attila</i>	<i>Lakatos Malvina</i>
<i>Balogh Erika</i>	<i>Marozsán Norbert</i>
<i>Balogh Kriszti</i>	<i>Mészáros Réka</i>
<i>Bari Adrienn</i>	<i>Mészáros Zsuzsa</i>
<i>Bari Barnabás</i>	<i>Mezei Gréta</i>
<i>Barna Katalin</i>	<i>Molnár Edina</i>
<i>Bartók Petra</i>	<i>Molnár Éva</i>
<i>Berecz Péter</i>	<i>Molnár Rebeka</i>

*Bóta Botond
Bubenkó Réka
Csetkó Diána
Dajka Dzsenifer
Dósa Diána
Dósa Szilvia
Elek László
Farkas Gyula
Farkas Mónika
Gagyi Laura
Gál Andrea
Gulyás Anna
Harsányi János
Helmeczi László
Horváth Gyula
Kovács Nikolett
Márai Anna*

*Molnár Tamás
Nagy Csilla
Nagy Vanessa
Olej Bettina
Papp Stella
Papp Tifani
Pecze Renáta
Potyka Petronella
Rontó Bettina
Rontó Eszmeralda
Rontó Gyula
Szabó Boglárka Emese
Szaniszló Katalin
Szeghő Krisztina
Szerdi Szimonetta
Új Nagy Dia
Tóth Szimonetta*

**Mindenkinek nagyon köszönöm,
hogy hozzájárult a kötet megjelenéséhez!**

TARTALOM JEGYZÉK

A TERMÉSZET	7
<i>Csótka Lajosné: Napraforgók</i>	7
Hársfa (Húsz év után)	8
Nomád	9
A hársfán túl	10
Hol gyermek lehettem /Honvágy/	12
Ősz lép a tájra	13
Viharban	14
Két levél	15
Viharos éjszaka után	15
Már vége a nyárnak	16
<i>Czirkus Babett: Már vége a nyárnak</i>	17
Borús ég alatt merengve	18
Csendbe ölelve	19
Eső után	20
Lepihen a Nap	21
Az ég előtt térdepel a föld	22
Egy elmúló nyári nap	23
Alkonyi csók	24
November	25
<i>Czirkus Babett: November</i>	25
Nyári ég alatt	26
Letérdelt a Nap	27
Száműzött fények	28
Ha levél lehetnék	29
Ősz csókjától	30
Lehetnék	31
Naplemente után	32
Ősz	33

Nyári zápor	34
Alkonyi kép	34
Várom a Tavaszt	35
Az est halála	36
Est porából hajnal születik	37
Tiszavirág	37
ÉDESAPÁM	39
<i>Pelyhe Enikő: Tóth Emil</i>	39
Nyár volt /Tíz éve árván/	40
A csend vásznán	41
Könnyét hullajtja a gyertya	42
Velem lép	42
Álmomban láttalak /édesapám/	43
A hajnal karjában	43
Hajnali eső	44
Múlt sirató	45
Édesapám /karácsony előtt/	46
November második napján	47
Régi nyár	47
Egy csomó a zsákon	48
Apám fájdalma	50
November első napján	50
A múlt fátyla	51
Szívemben legbelül (Emlékezés)	52
Emlék	54
Ima	55
TÜSKÉK,RÓZSÁK	57
Lezuhanva	58
A perc partján	58
Eldobott kavics	59
Mikor	59

Itt hagyom végleg	60
Cérnáját fűzi a remény	61
Fekete ajtó	62
Hársfámhoz	62
A város /Más vizek felé/	63
Ki nyeri a háborút?	64
A Tél fénye	65
Égő hegek	66
Esztelen gyilkosok /Fa halál/	67
Kőből kő	68
De-pressure	69
Lassíts (Az útszéli keresztekhez)	70
Még nem tudom	71
Musztáng	71
Ember	72
Sebzett szélű felhők	73
Csavargó remény	74
Lenn a mélyben	75
Hangulat	76
Sorsok	76
Túl késő	77
Ablakra fagyott	77
Ezerszínű egymásba ölelő rengeteg	78
Napjaim	80
Hársfaszív	81
Hulló csillag /ilyen az ember/	81
A zene varázsa	82
Első szerelem	83
Lelkem	83
Hallani szeretném	84
Ma csend van bennem	85

Nélküled	85
Félhomályban	86
Pernye	87
Huszonegyedik, a századok vége	88
Őszi alkony	90
Sárban hagyott lábnyomok	90
Szívbillentyűn ír a lét/m/	91
Jégcsap a lét ereszén	91
Fekete falakra írtam	92
Szóközzel írva	93
Keskeny párkány	94
Sóhajom jégvirág	94
Lesz még	95
Koszorú helyett	96
Halk halál	97
Ígéret nélkül	98
Kigombolt szívvel	99
GYERKŐC	101
Berecz Réka: Természet	101
A négy testvér	102
Berecz Kitti: A négy testvér	103
Röppenő gondolataim	104
Csótka Ildikó: Röppenő gondolataim	105
Csöppnyi lányom	106
Nagy Nikolett: Csöppnyi lányom	107
Fekete éjjel	108
Nagy Nikolett: Fekete éjjel	109
Hópihe	110
Berecz Kitti: Hópihe	111
Esti mese	112
Csótka Ildikó: Esti mese	113

Hajnali kakukkszó	114
Csorba Dóra: Hajnali kakukkszó	115
Még ott is /Viktória kislányom/	116
Az első pillantások /Luca kislányom/	116
Tézek	117
Pap Adrien: Tézek	117
Süni és az alma	118
Nagy Kitti Laura: Süni és az alma	119
Tavaszi csúcs	120
Csótka Veronika: Tavaszi csúcs	121
Rózsa nyílik!	122
Alkony	122
Bódi Sarolta Márta: Rózsa nyílik	123
Huncut hajnal	124
Nem hiszem el	124
Karácsonyi történet	125
Simon Gréta: Karácsonyi történet	127
A KÖLTÉSZETRŐL	129
A költőkhöz	130
Leírva a vers	131
A múlandóságról	131
Még ott is, akkor is	132
Ha a gondolat	133
Az irodalom szeméttelépén	134
Talán majd ma eldobom a tollam	135
Virágkönny	135
Sorokba zárva	136
Nem vágyom	137
Írom	137
SZÜLŐFÖLD,HAZA	139
Petőfire emlékezem	140

Jelen- idő	141
A fű alatt /kikről hallgatnak a könyvek/	142
Ki véd meg?	143
A néppé lett nemzethez /Wass Albert szavaihoz/	144
Az első király	145
Kárpátok árnyékát festi a hajnal	146
Üvegszilánkot sírnak a szemeid	148
Szabadság!	149
Még állnak a gátak	150
Lángok	151
Eltört ígérek	152
Jóslat (A hatalmasokhoz)	153
Változások (Fegyverek nélkül miért nem?)	154
Ne csodálkozz	156
Szülföld	157
A KÖTET MEGSZÜLETÉSÉT TÁMOGATTA	160
TARTALOM JEGYZÉK	162

